

Den Europæiske Unions Tidende

C 31

48. årgang

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

5. februar 2005

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I <i>Meddelelser</i>	
	Domstolen	
	DOMSTOLEN	
2005/C 31/01	Valg af afdelingsformænd	1
2005/C 31/02	Lister til fastlæggelse af sammensætningen af dommerkollegierne i Fjerde, Femte og Sjette Afdeling med virkning fra den 12. oktober 2004	1
2005/C 31/03	Edsaflæggelse – nyt medlem af Domstolen	2
2005/C 31/04	Den nye dommers tilknytning til afdelingerne	2
2005/C 31/05	Lister til fastlæggelse af sammensætningen af dommerkollegierne i den store afdeling og i Tredje og Sjette Afdeling med virkning fra den 19. oktober 2004	2
2005/C 31/06	Domstolens dom (Anden Afdeling) af 12. oktober 2004 i sag C-87/00, Roberto Nicoli mod Eridania SpA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Giudice di pace di Genova (Italien)) (Sukker — prisordning — regionalisering — underskudsområder — klassificering af Italien — produktionsåret 1998/1999 — forordning (EØF) nr. 1785/81 og (EF) nr. 1361/98 — gyldigheden af forordning nr. 1361/98)	3
2005/C 31/07	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 9. december 2004 i sag C-219/03, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien (»Traktatbrud — beskatning af kapitalgevinster«)	3
2005/C 31/08	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 9. december 2004 i sag C-56/04, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Finland (Traktatbrud — direktiv 2001/29/EF — harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet — manglende gennemførelse inden for den fastsatte frist)	3

DA

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2005/C 31/09	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 9. december 2004 i sag C-333/04, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg (Traktatbrud — direktiv 1999/92/EF — beskyttelse af arbejdstagere — udsættelse for fare hidrørende fra eksplosiv atmosfære — manglende gennemførelse)	4
2005/C 31/10	Sag C-465/04: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 11. juni 2004 af Corte Suprema di Cassazione i sagen Honyvem Informazioni Commerciali S.r.l. mod Mariella De Zotti	4
2005/C 31/11	Sag C-470/04: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 27. oktober 2004 af Gerechtshof te Arnhem i sagen N. mod Inspecteur van de Belastingdienst Oost/kantoor Almelo	5
2005/C 31/12	Sag C-477/04: Sag anlagt den 16. november 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	5
2005/C 31/13	Sag C-478/04: Sag anlagt den 16. november 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	6
2005/C 31/14	Sag C-479/04: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved beslutning truffet den 16. november 2004 af Østre Landsret i sagen Laserdisken ApS mod Kulturministeriet	6
2005/C 31/15	Sag C-480/04: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 2. november 2004 af Tribunale di Viterbo i sagen straffesagen mod D'antonio Antonella	7
2005/C 31/16	Sag C-484/04: Sag anlagt den 23. november 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige	7
2005/C 31/17	Sag C-485/04: Sag anlagt den 25. november 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	8
2005/C 31/18	Sag C-486/04: Sag anlagt den 25. november 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	9
2005/C 31/19	Sag C-487/04: Sag anlagt den 25. november 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	9
2005/C 31/20	Sag C-488/04: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 16. november 2004 af Cour de cassation (France) i sagen Galeries de Lisieux SA mod Organic Recouvrement	10
2005/C 31/21	Sag C-492/04: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 14. oktober 2004 af Finanzgericht Baden-Württemberg i sagen Lasertec Gesellschaft für Stanzformen mbH (tidligere Riess Laser Bandstahlschnitte GmbH) mod Finanzamt Emmendingen	11
2005/C 31/22	Sag C-493/04: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet den 9. juni 2004 af Gerechtshof te 's-Hertogenbosch i sagen L.H. Piatkowski mod Belastingdienst Grote ondernemingen Eindhoven	11
2005/C 31/23	Sag C-495/04: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse afsagt den 26. november 2004 af Hoge Raad der Nederlanden i sagen A.C. Smits-Koolhoven mod Inspecteur (Afgiftsmyndigheden)	12

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2005/C 31/24	Sag C-496/04: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 26. november 2004 af College van Beroep voor het bedrijfsleven i sagen J. Slob mod Productschap Zuivel	12
2005/C 31/25	Sag C-497/04: Sag anlagt den 1. december 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Hellenke Republik	12
2005/C 31/26	Sag C-498/04: Sag anlagt den 1. december 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Hellenke Republik	13
2005/C 31/27	Sag C-499/04: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 8. oktober 2004 af Landesarbeitsgericht Düsseldorf i sagen Hans Werhof mod Freeway Traffic Systems GmbH & Co. KG	13
2005/C 31/28	Sag C-502/04: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 3. august 2004 af Bundesverwaltungsgericht i sagen Ergün Torun mod Stadt Augsburg. Procesoeltagere: 1. Der Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht, 2. Landesrechtsanwaltschaft Bayern	14
2005/C 31/29	Sag C-505/04: Sag anlagt den 8. december 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland	14
2005/C 31/30	Sag C-506/04: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 7. december 2004 af Cour administrative (Storhertugdømmet Luxembourg) i sagen Graham Wilson mod Conseil de l'Ordre des Avocats du Barreau du Luxembourg	15
2005/C 31/31	Sag C-509/04: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 10. december 2004 af Hoge Raad der Nederlanden i sagen Magpar VI BV mod Staatssecretaris van Financiën	15
2005/C 31/32	Sag C-510/04: Sag anlagt den 13. december 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien	16
2005/C 31/33	Sag C-515/04: Sag anlagt den 15. december 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien	16
2005/C 31/34	Sag C-516/04: Sag anlagt den 15. december 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien	17
	RETTE I FØRSTE INSTANS	
2005/C 31/35	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 23. november 2004 i sag T-166/98, Cantina sociale de Dolianova Soc. coop. rl m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Den fælles markedsordning for vin — forordning (EØF) nr. 2499/82 — fællesskabsstøtte — annulationsøgsmål — passivitetssøgsmål — erstatningssøgsmål)	18
2005/C 31/36	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 1. december 2004 i sag T-27/02, Kronofrance SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Statsstøtte — Kommissionens beslutning om ikke at rejse indsigelser — annulationsøgsmål — formaliteten — multisektorale rammebestemmelser for regionalstøtte til store investeringsprojekter)	18
2005/C 31/37	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 30. november 2004 i sag T-168/02, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Annulationsøgsmål — aktindsigt — forordning (EF) nr. 1049/2001 — artikel 4, stk. 5 — ingen aktindsigt i et dokument fra en medlemsstat uden dens forudgående samtykke)	19

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2005/C 31/38	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 24. november 2004 i sag T-393/02, Henkel KGaA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (EF-varemærker — tredimensionalt varemærke — en hvid og gennemsigtig flakons form — absolut registreringshindring — fornødent særpræg — artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94) 19	19
2005/C 31/39	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 23. november 2004 i sag T-84/03, Maurizio Turco mod Rådet for Den Europæiske Union (Gennemsigtighed — aktindsigt i Rådets dokumenter — delvis afslag på aktindsigt — forordning (EF) nr. 1049/2001 — undtagelser) 20	20
2005/C 31/40	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 30. november 2004 i sag T-173/03, Anne Geddes mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (EF-varemærker — ordmærket NURSERYROOM — absolut registreringshindring — artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 40/94) 20	20
2005/C 31/41	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 23. november 2004 i sag T-360/03, Frischpack GmbH & Co. KG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (EF-varemærker — tredimensionalt varemærke — formen på en beholder til ost — absolut registreringshindring — artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94 — fornødent særpræg) 21	21
2005/C 31/42	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans (Femte Afdeling) den 6. september 2004 i sag T-213/02, SNF SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Annullationssøgsmål — direktiv 2002/34/EF — begrænsninger i anvendelsen af polyacrylamider i sammensætningen af kosmetiske midler — individuelt berørt person — formaliteten) 21	21
2005/C 31/43	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans (Femte Afdeling) den 9. november 2004 i sag T-252/03, Fédération nationale de l'industrie et des commerces en gros des viandes (FNICGVS) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Konkurrence — beslutning om konstatering af en overtrædelse af artikel 81 EF — markedet for oksekød — annullationssøgsmål — fuld prøvelsesret — søgsmålsfrist — sag anlagt for sent — afvisning) 21	21
2005/C 31/44	Kendelse afsagt af præsidenten for Retten i Første Instans den 10. november 2004 i sag T-316/04 R, Wam SpA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Statsstøtte — løn med nedsat rente med henblik på at gøre det muligt for et selskab at etablere sig i et tredjeland — tilbagebetalingspligt — foreløbige forholdsregler — udsættelse af gennemførelsen — uopsættelighed — foreligger ikke) 22	22
2005/C 31/45	Sag T-366/04: Sag anlagt den 8. september 2004 af Hensotherm AB mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) 22	22
2005/C 31/46	Sag T-416/04: Sag anlagt den 18. oktober 2004 af Anna Kontouli mod Rådet for Den Europæiske Union 23	23
2005/C 31/47	Sag T-429/04: Sag anlagt den 25. oktober 2004 af Trubowest Handel GmbH og Viktor Makarov mod Rådet for den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber 24	24
2005/C 31/48	Sag T-430/04: Sag anlagt den 25. oktober 2004 af Nomura Principal Investment plc og Nomura International plc mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber 25	25
2005/C 31/49	Sag T-444/04: Sag anlagt den 5. november 2004 af France Télécom mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber 26	26

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2005/C 31/50	Sag T-445/04: Sag anlagt den 10. november 2004 af Energy Technologies ET S.A. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	26
2005/C 31/51	Sag T-450/04: Sag anlagt den 9. november 2004 af Bouygues SA et Bouygues Télécom mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	27
2005/C 31/52	Sag T-456/04: Sag anlagt den 12. november 2004 af Association Française des Opérateurs de Réseaux et Services de Télécommunications – AFORS Télécom mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	27
2005/C 31/53	Sag T-457/04: Sag anlagt den 22. november 2004 af CAMAR S.r.l mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	28
2005/C 31/54	Sag T-490/04: Sag anlagt den 21. december 2004 af Forbundsrepublikken Tyskland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	29
2005/C 31/55	Sag T-493/04: Sag anlagt den 22. december 2004 af Det tyske postvæsen mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	29
	II <i>Forberedende retsakter</i>	
		
	III <i>Oplysninger</i>	
2005/C 31/56	Domstolens seneste offentliggørelse i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i> EUT C 19 af 22.1.2005	30

I

(Meddelelser)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

Valg af afdelingsformænd

(2005/C 31/01)

I henhold til procesreglementets artikel 10, stk. 1, andet afsnit, har dommerne ved Domstolen den 6. oktober 2004 for en etårig periode, der udløber den 6. oktober 2005, valgt K. Lenaerts til formand for Fjerde Afdeling, R. Silva de Lapuerta til formand for Femte Afdeling og A. Borg Barthet til formand for Sjette Afdeling.

Fjerde, Femte og Sjette Afdeling er sammensat som følger:

Fjerde Afdeling

Afdelingsformand, K. Lenaerts, og

dommerne N. Colneric, J.N. Cunha Rodrigues, K. Schieman, E. Juhász, M. Ilešič og E. Levits.

Femte Afdeling

Afdelingsformand, R. Silva de Lapuerta, og

dommerne C. Gulmann, R. Schintgen, J. Makarczyk, P. Kūris, G. Arestis og J. Klučka.

Sjette Afdeling

Afdelingsformand, A. Borg Barthet, og

dommerne A. La Pergola, J.-P. Puissochet, F. Macken, S. von Bahr, J. Malenovský og U. Lohmus.

Lister til fastlæggelse af sammensætningen af dommerkollagerne i Fjerde, Femte og Sjette Afdeling med virkning fra den 12. oktober 2004

(2005/C 31/02)

I henhold til procesreglementets artikel 11c, stk. 2, andet afsnit, har Domstolen den 12. oktober udarbejdet følgende liste til fastlæggelse af sammensætningen af de afdelinger, der sættes af tre dommere:

Fjerde Afdeling

N. Colneric

J.N. Cunha Rodrigues

K. Schieman

E. Juhász

M. Ilešič

E. Levits

Femte Afdeling

C. Gulmann

R. Schintgen

J. Makarczyk

P. Kūris

G. Arestis

J. Klučka

Sjette Afdeling

A. La Pergola

J.-P. Puissochet

F. Macken

S. von Bahr

J. Malenovský

U. Lohmus

Edsaflæggelse – nyt medlem af Domstolen

(2005/C 31/03)

Efter at A. Ó Caoimh ved afgørelse truffet af repræsentanter for regeringerne i De Europæiske Fællesskabers medlemsstater den 22. september 2004 ⁽¹⁾ er blevet udnævnt til dommer ved De Europæiske Fællesskabers Domstol, har han den 13. oktober 2004 aflagt ed for Domstolen.

⁽¹⁾ EUT L 300 af 25.9.2004, s. 42.

Den nye dommers tilknytning til afdelingerne

(2005/C 31/04)

De Europæiske Fællesskabers Domstol har den 19. oktober 2004 besluttet at knytte A. Ó Caoimh til Tredje og Sjetten Afdeling.

Tredje og Sjetten Afdeling er herefter sammensat som følger:

Tredje Afdeling

Afdelingsformand, A. Rosas, og

dommerne A. Borg Barthet, A. La Pergola, J.-P. Puisseochet, S. von Bahr, J. Malenovský, U. Løhmus og A. Ó Caoimh.

Sjetten Afdeling

Afdelingsformand, A. Borg Barthet, og

dommerne A. La Pergola, J.-P. Puisseochet, S. von Bahr, J. Malenovský, U. Løhmus og A. Ó Caoimh.

Lister til fastlæggelse af sammensætningen af dommerkollegierne i den store afdeling og i Tredje og Sjetten Afdeling med virkning fra den 19. oktober 2004

(2005/C 31/05)

I henhold til procesreglementets artikel 11 b, stk. 2, har Domstolen den 19. oktober 2004 udarbejdet følgende liste til fastlæggelse af sammensætningen af den store afdeling:

C. Gulmann
A. Ó Caoimh
A. La Pergola

E. Levits
P.-J. Puisseochet
U. Løhmus
R. Schintgen
J. Klučka
N. Colneric
J. Malenovský
S. von Bahr
M. Ilešič
J.N. Cunha Rodrigues
A. Borg Barthet
R. Silva de Lapuerta
G. Arestis
K. Lenaerts
E. Juhász
K. Schiemann
P. Küris
J. Makarczyk
I henhold til procesreglementets artikel 11 c, stk. 2, første afsnit, har Domstolen den 19. oktober 2004 udarbejdet følgende liste til fastlæggelse af sammensætningen af Tredje Afdeling:

A. La Pergola
A. Ó Caoimh
J.-P. Puisseochet
U. Løhmus
S. von Bahr
J. Malenovský
A. Borg Barthet

I henhold til procesreglementets artikel 11 c, stk. 2, andet afsnit, har Domstolen den 19. oktober 2004 udarbejdet følgende liste til fastlæggelse af sammensætningen af Sjetten Afdeling:

A. La Pergola
J.-P. Puisseochet
S. von Bahr
J. Malenovský
U. Løhmus
A. Ó Caoimh

I henhold til procesreglementets artikel 11 c, stk. 2, andet afsnit, har Domstolen den 19. oktober 2004 udarbejdet følgende liste til fastlæggelse af sammensætningen af Sjetten Afdeling:

A. La Pergola
J.-P. Puisseochet
S. von Bahr
J. Malenovský
U. Løhmus
A. Ó Caoimh

DOMSTOLENS DOM**(Anden Afdeling)****af 12. oktober 2004**

i sag C-87/00, Roberto Nicoli mod Eridania SpA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Giudice di pace di Genova (Italien)) ⁽¹⁾

(Sukker — prisordning — regionalisering — underskudsområder — klassificering af Italien — produktionsåret 1998/1999 — forordning (EØF) nr. 1785/81 og (EF) nr. 1361/98 — gyldigheden af forordning nr. 1361/98)

(2005/C 31/06)

(Processprog: italiensk)

I sag C-87/00, angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Giudice di pace di Genova (Italien) ved afgørelse af 28. februar 2000, indgået til Domstolen den 7. marts 2000 i sagen Roberto Nicoli mod Eridania SpA, har Domstolen (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C.W.A. Timmermans, og dommerne C. Gulmann, R. Schintgen, F. Macken og N. Colneric (refererende dommer); generaladvokat: M. Poiares Maduro; justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett, den 12. oktober 2004 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Gennemgangen af de forelagte spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af Rådets forordning (EF) nr. 1361/98 af 26. juni 1998 om fastsættelse for produktionsåret 1998/1999 af de afledte interventionspriser for hvidt sukker, interventionsprisen for råssukker, minimumspriserne for A-sukkerroer og B-sukkerroer samt refusionsbeløbet til udligning af lageromkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 149 af 27.5.2000.

DOMSTOLENS DOM**(Sjette Afdeling)****af 9. december 2004**

i sag C-219/03, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien ⁽¹⁾

(»Traktatbrud — beskatning af kapitalgevinster«)

(2005/C 31/07)

(Processprog: spansk)

I sag C-219/03, angående et traktatbrudssøgsmål i henhold til artikel 226 EF, anlagt den 19. maj 2003, Kommissionen for De

Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: M. Diaz-Llanos La Roche og L. Escobar Guerrero) mod Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: L. Fraguas Gadea), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, A. Borg Barthet, og dommerne J.-P. Puissochet (refererende dommer) og S. von Bahr; generaladvokat: J. Kokott; justitssekretær: R. Grass, den 9. december 2004 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 49 EF og 56 EF og de tilsvarende artikler 36 og 40 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde af 2. maj 1992, idet det for så vidt angår beskatning af kapitalgevinster, der oppebæres efter den 1. januar 1997 som følge af overdragelse af aktier, som er erhvervet før den 31. december 1994, har opretholdt en skattelovgivning, der er mindre fordelagtig for aktier, der er noteret på andre markeder end spanske regulerede markeder, end for aktier, der er noteret på spanske regulerede markeder.

2) Kongeriget Spanien betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 184 af 2.8.2003.

DOMSTOLENS DOM**(Sjette Afdeling)****af 9. december 2004**

i sag C-56/04, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Finland ⁽¹⁾

(Traktatbrud — direktiv 2001/29/EF — harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet — manglende gennemførelse inden for den fastsatte frist)

(2005/C 31/08)

(Processprog: finsk)

I sag C-56/04, angående et traktatbrudssøgsmål i henhold til artikel 226 EF, anlagt den 10. februar 2004, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: K. Banks og M. Huttunen) mod Republikken Finland (befuldmægtiget: A. Guimaraes-Purokoski), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, A. Borg Barthet, og dommerne J.-P. Puissochet og J. Malenovský (refererende dommer); generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: R. Grass, den 9. december 2004 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Republikken Finland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet, idet den ikke har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktivet.

2) Republikken Finland betaler sagens omkostninger.

(¹) EUT C 85 af 3.4.2004.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 9. december 2004

i sag C-333/04, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg (¹)

(Traktatbrud — direktiv 1999/92/EF — beskyttelse af arbejdstagere — udsættelse for fare hidrørende fra eksplosiv atmosfære — manglende gennemførelse)

(2005/C 31/09)

(Processprog: fransk)

I sag C-333/04, angående et traktatbrudssøgsmål i henhold til artikel 226 EF, anlagt den 2. august 2004, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: D. Martin og H. Kreppel) mod Storhertugdømmet Luxembourg (befuldmægtiget: S. Schreiner), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, A. Borg Barthet (refererende dommer), og dommerne J. Malenovský og U. Lohmus; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: R. Grass, den 9. december 2004 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/92/EF af 16. december 1999 om minimumsforskrifter vedrørende forbedring af sikkerhed og sundhedsbeskyttelse for arbejdstagere, der kan blive udsat for fare hidrørende fra eksplosiv atmosfære (femtende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EF), idet det ikke har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktivet.

2) Storhertugdømmet Luxembourg betaler sagens omkostninger.

(¹) EUT C 228 af 11.9.2004.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 11. juni 2004 af Corte Suprema di Cassazione i sagen Honyvem Informazioni Commerciali S.r.l. mod Mariella De Zotti

(Sag C-465/04)

(2005/C 31/10)

(Processprog: italiensk)

Ved kendelse afsagt den 11. juni 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 3. november 2004, har Corte Suprema di Cassazione (Italien) i sagen Honyvem Informazioni Commerciali S.r.l. mod Mariella De Zotti forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

»Kan artikel 19, i lyset af indholdet og formålet med artikel 17 i direktiv 86/653 (¹) af 18. december 1986 og evt. de kriterier, som findes heri vedrørende beregningen af godtgørelsen som fastsat, fortolkes således, at den nationale lovgivning til gennemførelse af direktivet tillader, at en aftale (eller kontrakt) af kollektiv karakter (bindende for parterne i bestemte retsforhold) i stedet for at hjemle en godtgørelse, der skyldes agenten efter opfyldelse af betingelserne og kriterierne i artikel 17, stk. 2, samt kan komme til udbetaling ifølge nævnte regel, indfører en godtgørelse, der dels skyldes agenten uanset opfyldelse af forudsætningerne ifølge de to tankestreg i litra a) i nævnte stk. 2 (og for en del af godtgørelsen, stedse i tilfælde af retsforholdets ophør), dels kan udbetales, ikke ifølge de kriterier, der udledes af direktivet (og, såfremt det er tilfældet, i form af det fastsatte maksimumsbeløb), men ifølge de kriterier, som forud er fastsat i den kollektive økonomiske aftale? Der er tale om en godtgørelse, som beregnes (uden nogen specifik reference til en stigning i antallet af de af agenten formidlede forretninger) på grundlag af fastsatte procentsatser af de af agenten modtagne vederlag i løbet af retsforholdet, med den virkning, at der, selv om samtlige eller ganske mange af de betingelser, som direktivet kræver opfyldt for retten til godtgørelsen, er til stede, skal udbetales et lavere (og endda meget lavere) beløb end det af direktivet fastsatte maksimumsbeløb eller i hvert fald et beløb, som konkret ville kunne fastsættes af domstolene, såfremt disse ikke havde pligt til at holde sig til de parametre for beregningen, der fremgår af den kollektive økonomiske aftale, i stedet for til direktivets principper og kriterier.

Bør beregningen af godtgørelsen ske analytisk via en vurdering af de sidste provisioner, som agenten formodentlig ville have kunnet oppebære i årene efter retsforholdets ophør via de af ham tilførte nye kunder eller til den mærkbare udvikling, han har udvirket i forretningerne med de tidligere eksisterende kunder, samt den alene efterfølgende gennemførelse af eventuelle berigtigelser af beløbet under hensynet til billighedskriteriet og den overgrænse, der er fastsat i direktivet? Eller det må spørges, om der kan tillades andre beregningsmetoder, herunder navnlig syntetiske metoder, som i højere grad tilgodeser billighedskriteriet, ligesom det må spørges, fra hvornår opgørelsen skal ske, henset til direktivets overgrænse.

Sammenfattende bør EF-Domstolen i henhold til EF-traktatens artikel 234 forelægges de nævnte fortolkningsspørgsmål vedrørende artikel 17 og 19 i Rådets direktiv 86/653 af 18. december 1986 om samordning af medlemsstaternes lovgivning om selvstændige handelsagenter.

(¹) EFT L 382 af 31.12.1986, s. 17.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 27. oktober 2004 af Gerechtshof te Arnhem i sagen N. mod Inspecteur van de Belastingdienst Oost/kantoor Almelo

(Sag C-470/04)

(2005/C 31/11)

(Processprog: nederlandsk)

Ved dom afsagt den 27. oktober 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 2. november 2004, har Gerechtshof te Arnhem i sagen N. mod Inspecteur van de Belastingdienst Oost/kantoor Almelo forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1.1.1 Kan en person, der har sin sædvanlige bopæl i en medlemsstat og fraflytter denne for at tage bopæl i en anden medlemsstat, i en sag mod den medlemsstat, som han fraflytter, påberåbe sig artikel 18 EF, blot fordi en skatteansættelse i forbindelse med fraflytningen indebærer eller kan indebære en hindring for fraflytningen?

1.1.2 Såfremt spørgsmål 1.1.1 besvares benægtende ønskes det oplyst, om en person, der har sin sædvanlige bopæl i en medlemsstat og fraflytter denne for at tage bopæl i en anden medlemsstat, i en sag mod den medlemsstat, som han fraflytter, kan påberåbe sig artikel 43 EF, hvis det ikke umiddelbart er åbenlyst eller sandsynligt, at han i den anden medlemsstat vil udøve økonomisk virksomhed som omhandlet i denne bestemmelse? Er det af betydning for besvarelsen af det foregående spørgsmål,

om denne virksomhed udøves inden for en overskuelig tidsfrist? Hvor lang er denne tidsfrist i givet fald?

1.1.3 Såfremt spørgsmål 1.1.1 eller 1.1.2 besvares bekræftende ønskes det oplyst, om artikel 18 EF eller artikel 43 EF er til hinder for den foreliggende nederlandske lovgivning, hvorefter der foretages en skatteansættelse af indkomstskat og socialsikringsbidrag på grundlag af en fiktiv kapitalgevinst, alene fordi en i Nederlandene bosiddende person, hvis skattepligt ophører, fordi han flytter sin bopæl til en anden medlemsstat, anses for at have afstået de af hans aktier, der udgør en del af en betydelig kapitalinteresse?

1.1.4 Såfremt spørgsmål 1.1.3 besvares bekræftende, fordi der skal stilles sikkerhed, for at der kan opnås henstand med betalingen af den pålignede skat, ønskes det oplyst, om den foreliggende hindring så kan fjernes med tilbagevirkende kraft ved frigivelse af den stillede sikkerhed? Er det af betydning for besvarelsen af dette spørgsmål, om sikkerheden er blevet frigivet i medfør af lovgivningen eller i medfør af en forvaltningsakt, uanset om denne er vedtaget i forbindelse med gennemførelsen? Er det af betydning for besvarelsen af spørgsmålet, om der ydes godtgørelse for eventuelle tab, der er lidt på grund af sikkerhedsstillelsen?

1.1.5 Såfremt spørgsmål 1.1.3 besvares bekræftende, og det første spørgsmål i punkt 1.1.4 besvares benægtende, ønskes det oplyst, om denne hindring, der således foreligger, er begrundet?

Sag anlagt den 16. november 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-477/04)

(2005/C 31/12)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 16. november 2004 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Chiara Cattabriga og Barry Doherty, som befuldmægtigede.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser ifølge artikel 3 i Rådets direktiv 2002/11/EF ⁽¹⁾ af 14. februar 2002 om ændring af direktiv 68/193/EØF ⁽²⁾ om handel med vegetativt formeringsmateriale af vin og om ophævelse af direktiv 74/649/EØF, da den ikke har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser til gennemførelse af direktivet eller i hvert fald ikke har givet Kommissionen meddelelse herom.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Fristen for direktivets gennemførelse udløb den 3. februar 2003.

⁽¹⁾ EFT L 53 af 23.2.2002, s. 20.

⁽²⁾ EFT L 93 af 17.4.1968, s. 15.

Sag anlagt den 16. november 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-478/04)

(2005/C 31/13)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 16. november 2004 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Minas Konstantinidis og Giuseppe Bambara, som befuldmægtigede.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser ifølge artikel 4 og 8 i direktiv 75/442/EØF ⁽¹⁾ om affald, som ændret ved direktiv 91/156/EF ⁽²⁾, og ved artikel 2, stk. 1 og 2, i direktiv 91/689/EØF om farligt affald,
 - a) da den ikke har vedtaget de nødvendige foranstaltninger til sikring af, at det farlige affald, som er deponeret på affaldspladsen i Cà di Capri (Verona) er blevet nyttiggjort eller bortskaffet uden fare for menneskers sundhed, og uden at der anvendes fremgangsmåder eller metoder, som vil kunne skade miljøet
 - b) da den ikke har vedtaget de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at indehaveren af det farlige affald, der er

deponeret på nævnte affaldsplads, overlader affaldet til en privat eller offentlig indsamler eller til en virksomhed, som udfører de operationer, der er omhandlet i direktivets bilag II A eller II B, eller som selv foretager nyttiggørelsen eller bortskaffelsen i overensstemmelse med gældende fællesskabsbestemmelser

- c) da den ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at der hvad angår nævnte affaldsplads foretages en katalogisering og identificering af det farlige affald på det sted, hvor det er deponeret (dvs. anbragt på affaldspladsen), og at de forskellige kategorier af det farlige affald ikke sammenblandes med kategorier af affald, som ikke er farligt

- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Kommissionen gør gældende, at Den Italienske Republik af de nævnte grunde hvad angår affaldspladsen i Cà di Capri (Verona) har tilsidesat sine forpligtelser dels ifølge direktiv 75/442/EØF, som ændret ved direktiv 91/156/EF, dels ifølge direktiv 91/689/EØF.

⁽¹⁾ EFT L 194 af 25.7.1975, s. 39.

⁽²⁾ EFT L 78 af 26.3.1991, s. 32.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved beslutning truffet den 16. november 2004 af Østre Landsret i sagen Laserdisken ApS mod Kulturministeriet

(Sag C-479/04)

(2005/C 31/14)

(Processprog: dansk)

Ved beslutning truffet den 16. november 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 19. november 2004, har Østre Landsret i sagen Laserdisken ApS mod Kulturministeriet forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er artikel 4, stk. 2 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF ⁽¹⁾ af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationsområdet ugyldig?

2. Er artikel 4, stk. 2 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29 EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationsområdet til hinder for, at en medlemsstat bibeholder international konsumtion i lovgivningen?

Spørgsmål 2 stilles med henblik på at afklare, om en medlemsstat, der ønsker at vægte hensynet til ytringsfriheden og borgernes adgang til kulturprodukterne højere end ønsket om at beskytte de nationale rettighedshavere mod konkurrence, kan fravige artikel 4, stk. 2.

(¹) EFT L 167 af 22.6.2001, s. 10.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse
afsagt den 2. november 2004 af Tribunale di Viterbo i
sagen straffesagen mod D'antonio Antonella**

(Sag C-480/04)

(2005/C 31/15)

(Processprog: italiensk)

Ved kendelse afsagt den 2. november 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 17. november 2004, har Tribunale di Viterbo i sagen straffesagen mod D'Antonio Antonella forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

»Er artikel 4, 1 og artikel 4a i den italienske lov nr. 401/89 med senere ændringer, som nu alene forbeholder italienske bevillingshavere i offentlig tjeneste og ikke også udenlandske bookmakere den virksomhed, som straffesagen drejer sig om, forenelig med EF-traktatens artikel 31, 86 - 43 og 49?« (¹)

(¹) Skal formentlig læses art. 31 EF, art. 43 EF, art. 49 EF og art. 81 EF til art. 86 EF.

**Sag anlagt den 23. november 2004 af Kommissionen for
De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige**

(Sag C-484/04)

(2005/C 31/16)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 23. november 2004 anlagt sag mod Det Forenede Kongerige af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Gérard Rozet og Nicola Yerrell, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Det Forenede Kongerige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 17, stk. 1, i Rådets direktiv 93/104/EF af 23. november 1993 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden (¹) og artikel 249 EF, idet det har anvendt undtagelsen på arbejdstagere med en arbejdstid, som delvis ikke måles eller fastsættes på forhånd, eller som arbejdstagerne selv kan fastsætte, og idet det har undladt at træffe passende foranstaltninger med henblik på gennemførelsen af retten til daglige og ugentlige hvileperioder.
2. Det Forenede Kongerige tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Anvendelse af undtagelsen i artikel 17, stk. 1

Direktivets artikel 17, stk. 1, fastsætter medlemsstaternes mulighed for at fravige visse af direktivets bestemmelser, når arbejdstidens længde som følge af særlige træk ved det udførte arbejde ikke måles eller fastsættes på forhånd, eller når arbejdstagerne selv kan fastsætte den.

Det Forenede Kongerige gennemførte direktivet i national ret ved Working Time Regulations 1998 (SI 1998/1833) (»the 1998 Regulations«). Disse Regulations omfattede oprindeligt i regulation 20 en undtagelse til bestemmelserne om maksimal ugentlig arbejdstid, natarbejdets varighed, daglige og ugentlige hvileperioder, som i det væsentlige var en gentagelse af direktivets artikel 17, stk. 1.

Med regulation 4 i Working Time Regulations 1999 (SI 1999/3372) blev der imidlertid indsat et nyt afsnit i regulation 20 i 1998 Regulations med følgende ordlyd:

»2. For så vidt som en del af en arbejdstagers arbejdstid måles eller fastsættes på forhånd, eller ikke kan fastsættes af arbejdstageren selv, men de særlige træk ved arbejdet er af en sådan art, at arbejdstageren – uden at arbejdsgiveren har pålagt ham det – også kan udføre arbejde, hvis længde ikke måles eller fastsættes på forhånd, eller kan fastsættes af arbejdstageren selv, finder regulation 4, stk. 1 og 2, og regulation 6, stk. 1, 2 og 7, kun anvendelse på den del af hans arbejde, som måles eller fastsættes på forhånd, eller ikke kan fastsættes af arbejdstageren selv.«

(Regulations 4 og 6 regulerer henholdsvis maksimal ugentlig arbejdstid og natarbejds længde).

Med denne ændring tilføjes endnu en undtagelse i tilfælde, hvor arbejdstagerens arbejdstid måles delvis, eller fastsættes på forhånd, eller kan fastsættes af arbejdstageren selv, og delvis ikke. I sådanne tilfælde finder bestemmelserne vedrørende ugentlig arbejdstid og natarbejde kun anvendelse i forhold til den del af arbejdstagerens arbejde, som måles eller fastsættes på forhånd, eller ikke kan fastsættes af arbejdstageren selv.

Efter Kommissionens opfattelse overskrider regulation 20, stk. 2, grænsen for det, der er tilladt i henhold til undtagelsen i artikel 17, stk. 1, som kun finder anvendelse på arbejdstagere, hvis arbejdstid som helhed ikke måles eller fastsættes på forhånd, eller kan fastsættes af arbejdstagerne selv.

Gennemførelse af bestemmelserne vedrørende arbejdstageres hvileperioder

Direktivets artikel 3 og 5 fastsætter den daglige og ugentlige minimumshvileperiode for alle arbejdstagere. De tilsvarende bestemmelser i Det Forenede Kongeriges nationale lovgivning findes i regulations 10 og 11 i 1998 Regulations. I de officielle retningslinjer, som Department of Trade and Industry har udstedt vedrørende gennemførelsen af 1998 Regulations, anføres det i section 5 (med overskriften »Time off«), at:

»Arbejdsgivere skal sikre, at arbejdstagere kan holde pause, men de er ikke forpligtet til at sikre, at de faktisk holder deres pause«.

Arbejdsgivere informeres med andre ord om, at de ikke er forpligtet til at sikre, at arbejdstagere faktisk iagttager og får gavn af de hvileperioder, som de har krav på, men blot, at der ikke er nogen hindring for den arbejdstager, der ønsker at gøre dette.

Efter Kommissionens opfattelse støtter og fremmer retningslinjerne således en praksis, der er i strid med direktivets krav.

(¹) EFT L 307 af 13.12.1993, s. 18.

Sag anlagt den 25. november 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-485/04)

(2005/C 31/17)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 25. november 2004 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Valero Jordana og D. Recchia, som befuldmægtigede.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/17/EF (¹) af 3. marts 2003 om ændring af direktiv 98/70/EF (²) om kvaliteten af benzin og dieselolie, da den ikke har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen herom.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Fristen for gennemførelsen af direktivet udløb den 30. juni 2003.

(¹) EUT L 76 af 22.3.2003, s. 10.

(²) EFT L 350 af 28.12.1998, s. 58.

Sag anlagt den 25. november 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

— Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

(Sag C-486/04)

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

(2005/C 31/18)

Kommissionen gør gældende, at Den Italienske Republik af de ovenfor nævnte grunde har tilsidesat sine forpligtelser ifølge direktiv 85/337/EØF som ændret ved direktiv 97/11/EØF.

(Processprog: italiensk)

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

⁽²⁾ EFT L 73 af 14.3.1977, s. 5.

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 25. november 2004 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved M. Van Beek, F. Louis og A. Capobianco, som befuldmægtigede.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser ifølge artikel 2, stk. 1, samt artikel 4, stk. 1, 2 og 3 i direktiv 85/337/EØF ⁽¹⁾ som ændret ved direktiv 97/11/EØF ⁽²⁾, da den

(Sag C-487/04)

(2005/C 31/19)

(Processprog: italiensk)

1 ikke har iværksat en procedure i henhold til artikel 5 og 10 i direktiv 85/337/EØF, med senere ændringer, til at vurdere indvirkningen på miljøet af projektet om et anlæg til forbrænding af affald og biomasse i Massafra, hvilket anlæg er omfattet af bilag I i direktiv 85/337/EØF som ændret ved direktiv 97/11/EØF,

2 har vedtaget en ordning (artikel 3, stk.1, litra i) og litra l) i DPCM af 3.9.1999, om ændring af bilag A i DPR af 12.4.1996), hvorefter der ikke skal foretages en vurdering af indvirkningen på miljøet af visse af de projekter, som er omfattet af bilag I i direktiv 85/337/EØF med senere ændringer (projekter om anlæg til nyttiggørelse af farligt og ikke farligt affald med en kapacitet på over 100 tons om dagen, såfremt de er undergivet den forenklede godkendelsesprocedure i henhold til artikel 11 i direktiv 75/442/EØF),

3 har vedtaget en ordning (i henhold til artikel 3, stk.1, litra i) og l), i DPCM af 3.9.1999 om ændring af bilag A i DPR af 12.4.1996) som indeholder et uegnet kriterium for afgørelsen af, om et projekt, der er omfattet af bilag II i direktiv 85/337/EØF, med senere ændringer, skal vurderes hvad angår dets indvirkning på miljøet, idet kriteriet kan have til følge, at projekter, som har en betydelig indvirkning på miljøet, udelukkes fra en miljøvurdering;

Sag anlagt den 25. november 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 25. november 2004 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Cattabriga og A. Bordes, som befuldmægtigede.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser ifølge Rådets forordning (EF) nr. 1255/1999 af 17. maj 1999 ⁽¹⁾ om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter og Kommissionens forordning (EF) nr. 2799/1999 af 17. december 1999 ⁽²⁾ om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EF) nr. 1255/1999 for så vidt angår ydelse af støtte til skummetmælk og skummetmælkspulver til foderbrug og salg af sådant skummetmælkspulver

— Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

1. For at undgå misbrug ved ydelse af støtte til skummetmælkspulver bestemt til foderbrug blev der ved forordning (EF) nr. 1255/1999 og forordning (EF) nr. 2799/1999 indført en speciel mekanisme for kontrol med de virksomheder, som anvender dette produkt. Ganske vist giver denne mekanisme medlemsstaterne beføjelse til at træffe supplerende kontrolforanstaltninger til at sikre overholdelsen af bestemmelserne om ydelse af støtte, men giver dem ikke mulighed for at pålægge erhvervsdrivende inden for sektoren yderligere forpligtelser, som er forskellige fra dem, som forordning 2799/1999 pålægger de støttemodtagende virksomheder.
2. Navnlig er det efter Kommissionens opfattelse udelukket, at medlemsstaterne ensidigt kan fastsætte betingelser, som indvirker på sammensætningen af mælkeprodukter, som er omfattet af forordning nr. 2799/1999, såsom tilsætningen af farvesporstoffer som skal vise, at produktet er bestemt til foderbrug.
3. En sådan betingelse kan ikke undgå at hindre samhandelen med skummetmælkspulver mellem medlemsstaterne. Da produktets anvendelsesformål normalt ikke er kendt på fremstillingstidspunktet, medfører kravet i den italienske lovgivning om tilsætning af farvesporstoffer, at de virksomheder, som afsætter skummetmælkspulver til det italienske marked bliver nødt til at foretage komplicerede manipulationer med de varepartier, som er bestemt til det italienske marked. Som det er fastslået flere gange i domspraksis, er de fælles markedsordninger hvad angår samhandelen mellem medlemsstaterne baseret på princippet om frihed i samhandelen og udelukker anvendelsen af nationale retsforskrifter som de foreliggende, der hindrer samhandelen mellem medlemsstaterne.
4. De omhandlede italienske retsforskrifter indvirker desuden negativt på den måde, hvorpå den fælles markedsordning for mælk fungerer, idet markedsordningen hvad angår de ved denne indførte støtteordninger er baseret på ensartede forskrifter, som gælder *erga omnes*. Hvis alle medlemsstaterne i lighed med Italien ensidigt kunne indføre *ad hoc*-regler om sporing af skummetmælkspulver til foderbrug, ville det skabe uovervindelige hindringer for de erhvervsdrivende inden for den pågældende sektor, som dermed ville blive undergivet forskellige retsforskrifter og blive nødsaget til at ændre deres produkter i overensstemmelse med de bestemmelser, der gælder på 25 forskellige nationale markeder.
5. I øvrigt kan den italienske regering ikke påberåbe sig den del af domspraksis, hvorefter indførelsen af en fælles markedsordning ikke forhindrer medlemsstaterne i at anvende nationale bestemmelser, som forfølger et andet formål i almenhedens interesse end de formål, der forfølges med den fælles markedsordning. Det fremgår nemlig klart af forarbejderne til lov nr. 250/2000, at formålet med de heri

indeholdte bestemmelser er at forhindre, at skummetmælkspulver ulovligt anvendes til et andet end det erklærede formål. Loven forfølger således de samme formål som dem, der ligger til grund for artikel 9 ff. i forordning nr. 2799/1999.

6. Det fremgår endvidere af forarbejderne til lov nr. 250/2000, at de italienske myndigheders beslutning om at fravige kontrolordningen i henhold til forordning nr. 2799/1999 var begrundet i, at kontrolmekanismen i henhold til denne forordning var ineffektive i Italien.
7. En sådan begrundelse strider mod fast domspraksis, hvorefter dels gælder, at medlemsstaterne, når Fællesskabet har indført en fælles markedsordning inden for en bestemt sektor, skal afholde sig fra enhver ensidig foranstaltning, også selv om denne måtte være egnet til at understøtte den fælles politik, dels, at de vanskeligheder af praktisk karakter, som måtte opstå ved iværksættelsen af en fællesskabsforanstaltning, ikke giver medlemsstaterne ret til ensidigt at sætte sig ud over deres egne forpligtelser.
8. Endelig kan de italienske myndigheder ikke påberåbe sig, at lov nr. 250/2000 aldrig er blevet anvendt i praksis, fordi det ministerielle dekret, som skulle fastlægge sporstofferne og indeholde de nærmere gennemførelsesbestemmelser, slet ikke er blevet udstedt. Som Domstolen flere gange har fastslået, indebærer den omstændighed, at en national lovgivning, som er i strid med fællesskabsretten, overhovedet ikke anvendes eller anvendes i meget ringe omfang, ikke, at traktatbruddet ophæves.

(¹) EFT L 160 af 26.6.1999, s. 48.

(²) EFT L 340 af 31.12.1999, s. 3.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 16. november 2004 af Cour de cassation (France) i sagen *Galleries de Lisieux SA mod Organic Recouvrement*

(Sag C-488/04)

(2005/C 31/20)

(Processprog: fransk)

Ved kendelse afsagt den 16. november 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 29. november 2004, har Cour de cassation (France) i sagen *Galleries de Lisieux SA mod Organic Recouvrement* forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal fællesskabsretten fortolkes således, at en afgift, såsom afgiften til støtte af handel og håndværk, som opkræves af detailforretninger med et salgsareal, der overstiger 400 m², og hvis provenu indsættes på særlige konti hos pensionskasserne inden for handel og håndværk med henblik på tildeling af den særlige udligningsstøtte, som blev erstattet af en fratrædelsesgodtgørelse ved lov nr. 81-1160 af 30. december 1981, kvalificeres som statsstøtte i det omfang, hvor den kun er pålagt virksomheder med et salgsareal på mere end 400 m² eller en omsætning på mere end 460 000 EUR, og idet den formindsker byrderne for fremtidige modtagere af godtgørelsen, som følge af disses mulighed for at reducere indbetalingerne til en tillægspensionsordning?

linger fra et kapitalselskab, der er etableret i en medlemsstat, til en långiver i et tredjeland, som samtidig er selskabsdel-tager i kapitalselskabet, som udbetaling af udbytte dermed forbydes, fordi der i den henseende er tale om vilkårlig forskelsbehandling eller om en skjult begrænsning af den frie bevægelighed for kapital mellem en medlemsstat og et tredjeland?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 14. oktober 2004 af Finanzgericht Baden-Württemberg i sagen Lasertec Gesellschaft für Stanzformen mbH (tidligere Riess Laser Bandstahlschnitte GmbH) mod Finanzamt Emmendingen

(Sag C-492/04)

(2005/C 31/21)

(Processprog: tysk)

Ved kendelse afsagt den 14. oktober 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 1. december 2004, har Finanzgericht Baden-Württemberg i sagen Lasertec Gesellschaft für Stanzformen mbH (tidligere Riess Laser Bandstahlschnitte GmbH) mod Finanzamt Emmendingen forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Skal artikel 57, stk. 1, EF fortolkes således, at de restriktioner for kapitalbevægelserne til eller fra tredjelands, der »eksisterer« den 31. december 1993, skal være restriktioner, hvor lovgivningsproceduren allerede er blevet afsluttet af den nationale lovgiver på denne skæringsdato, eller restriktioner, som i henhold til national lovgivning allerede på skæringsdatoen finder anvendelse på konkret foreliggende sager?
- 2) Skal artikel 56, stk. 1, EF, sammenholdt med artikel 58 EF, fortolkes således, at en – delvis – beskatning af rentebeta-

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet den 9. juni 2004 af Gerechtshof te 's-Hertogenbosch i sagen L.H. Piatkowski mod Belastingdienst Grote ondernemingen Eindhoven

(Sag C-493/04)

(2005/C 31/22)

(Processprog: hollandsk)

Ved afgørelse afsagt den 9. juni 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 1. december 2004, har Gerechtshof te 's-Hertogenbosch i sagen L.H. Piatkowski mod Belastingdienst Grote ondernemingen Eindhoven forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er fællesskabsretten, navnlig retten til fri bevægelighed og bestemmelserne i artikel 14c, litra b), i forordning nr. 1408/71 (⁽¹⁾) (som affattet i 1998), til hinder for, at Nederlandene opkræver socialsikringsbidrag af renteindkomst, som et i Nederlandene hjemmehørende selskab betaler til en i Belgien hjemmehørende person, som såvel den nederlandske som den belgiske sociale sikringslovgivning finder anvendelse på i medfør af artikel 14c, litra b), i forordning nr. 1408/71 sammenholdt med forordningens bilag VII, nr. 1?

(⁽¹⁾) Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14.6.1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse afsagt den 26. november 2004 af Hoge Raad der Nederlanden i sagen A.C. Smits-Koolhoven mod Inspecteur (Afgiftsmyndigheden)

(Sag C-495/04)

(2005/C 31/23)

(Processprog: nederlandsk)

Ved afgørelse afsagt den 26. november 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 1. december 2004, har Hoge Raad der Nederlanden i sagen A.C. Smits-Koolhoven mod Inspecteur (Afgiftsmyndigheden) forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal urtecigaretter som de i hovedsagen omhandlede, der ikke indeholder stoffer med medicinsk virkning, men som efter godkendelse fra Keuringsraad Openlijke Aanprijzing Geneesmiddelen/Keuringsraad aanprijzing gezondheidsproducten sælges under betegnelsen »urtecigaretter til medicinsk brug« som hjælpemiddel til rygestop, anses for at være omfattet af undtagelsen i henhold til artikel 7, stk. 2, i direktiv 95/59 ⁽¹⁾ vedrørende produkter, der udelukkende benyttes til medicinske formål?

⁽¹⁾ EFT L 291 af 6.12.1995, s. 40-45.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 26. november 2004 af College van Beroep voor het bedrijfsleven i sagen J. Slob mod Productschap Zuivel

(Sag C-496/04)

(2005/C 31/24)

(Processprog: hollandsk)

Ved kendelse afsagt den 26. november 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 1. december, har College van Beroep voor het bedrijfsleven i sagen J. Slob mod Productschap Zuivel forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

— Skal artikel 7, artikel 1 og stk. 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 536/93 ⁽¹⁾ [af 9. marts 1993 om gennem-

førelsesbestemmelser for tillægsafgiften på mælk og mælkeprodukter] fortolkes således, at denne bestemmelse giver en medlemsstat mulighed for at indføre en ordning, som pålægger mejeriproducenter med hjemsted på dens område videregående regnskabsforpligtelser end dem, der følger af bestemmelsen i denne artikels stk. 1, litra f?

- Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, må det da antages med hensyn til en bestemmelse om, at producenten er forpligtet til i sin administration at redegøre for, hvilken mængde smør der er produceret, og hvilken bestemmelse det havde, også såfremt smørret tilintetgøres eller anvendes til foder, at denne ligger inden for grænserne af den handelfrihed, der således er overladt medlemsstaten?

⁽¹⁾ EFT L 57, af 10.3.1993, s. 12.

Sag anlagt den 1. december 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik

(Sag C-497/04)

(2005/C 31/25)

(Processprog: græsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 1. december 2004 anlagt sag mod Den Helleniske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Enrico Traversa og Georgios Zavvos, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtigede.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/13/EF af 5. marts 2002 om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF for så vidt angår krav til solvensmargenen for skadesforsikringsselskaber ⁽¹⁾, idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom.

- Den Helleniske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Fristen for gennemførelsen af direktivet i national ret udløb den 20. september 2003.

(⁽¹⁾) EFT L 77 af 20.3.2002, side 17.

Sag anlagt den 1. december 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik

(Sag C-498/04)

(2005/C 31/26)

(Processprog: græsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 1. december 2004 anlagt sag mod Den Helleniske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Enrico Traversa og Georgios Zavvos, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtigede.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF af 5. november 2002 om livsforsikring (⁽¹⁾), som i medfør af artikel 72 erstatter og ophæver Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/12/EF af 5. marts 2002 om ændring af Rådets direktiv 79/267/EØF for så vidt angår krav til solvensmargen for livsforsikringselskaber, idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom.
- Den Helleniske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Fristen for gennemførelsen af direktivet i national ret udløb den 20. september 2003.

(⁽¹⁾) EFT L 345 af 19.12.2002, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 8. oktober 2004 af Landesarbeitsgericht Düsseldorf i sagen Hans Werhof mod Freeway Traffic Systems GmbH & Co. KG

(Sag C-499/04)

(2005/C 31/27)

(Processprog: tysk)

Ved kendelse afsagt den 8. oktober 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 2. december 2004, har Landesarbeitsgericht Düsseldorf i sagen Hans Werhof mod Freeway Traffic Systems GmbH & Co. KG forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Er det foreneligt med artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 98/50/EF (⁽¹⁾) af 29. juni 1998 om ændring af direktiv 77/187/EØF om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstageres rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter, hvis den erhvervende virksomhed, der ikke er omfattet af en kollektiv overenskomst, er bundet af en aftale mellem den overdragende virksomhed, der er omfattet af en kollektiv overenskomst, og arbejdstageren, hvorefter de til enhver tid gældende kollektive lønoverenskomster, som den overdragende virksomhed er omfattet af, finder anvendelse, og nærmere bestemt bundet således, at den kollektive lønoverenskomst, der er gældende på datoen for virksomhedsoverførslen, finder anvendelse, men ikke kollektive lønoverenskomster, der træder i kraft senere?
- 2) Såfremt dette spørgsmål besvares benægtende:

Er det foreneligt med artikel 3, stk. 1, i direktiv 98/50/EF, hvis den erhvervende virksomhed, der ikke er omfattet af en kollektiv overenskomst, kun er omfattet af kollektive lønoverenskomster, der træder i kraft efter datoen for virksomhedsoverførslen, så længe der består en sådan binding for den overdragende virksomhed?

(⁽¹⁾) EFT L 201, s. 88.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 3. august 2004 af Bundesverwaltungsgericht i sagen Ergün Torun mod Stadt Augsburg. Procesoeltagere: 1. Der Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht, 2. Landesanstalt für Bayern

(Sag C-502/04)

(2005/C 31/28)

(Processprog: tysk)

Ved kendelse afsagt den 3. august 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 7. december 2004, har Bundesverwaltungsgericht i sagen Ergün Torun mod Stadt Augsburg forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Mister et myndigt barn af en tyrkisk arbejdstager – der har haft lovlig beskæftigelse i Forbundsrepublikken Tyskland i mere end tre år – som har gennemført en erhvervsuddannelse og aflagt svendep prøve som industrimekaniker, sin deraf afledte opholdsret i henhold til artikel 7, stk. 2, i afgørelse nr. 1/80 fra Associeringsrådet EØF/Tyrkiet (herefter »afgørelse nr. 1/80«) til at modtage enhver form for tilbud om beskæftigelse – med undtagelse af de i artikel 14 i afgørelse nr. 1/80 omhandlede tilfælde samt ved udrejse af værtsmedlemsstaten i en ikke ubetydelig periode uden lovlig grund – også for det tilfælde, at barnet

a) er blevet idømt en fællesstraf af fængsel i tre år for røveri af grov karakter og overtrædelse af lov om euforiserende stoffer, hvilken straf ikke – heller ikke efterfølgende – er blevet gjort betinget, og som i sin helhed er anset for udstået med varetægtsfængslingen?

b) selv har haft beskæftigelse som arbejdstager på det lovlige arbejdsmarked i Forbundsrepublikken Tyskland, hvorved han personligt har erhvervet en afledt ret til ophold som følge af sin beskæftigelse i henhold til artikel 6, stk. 1, andet eller tredje led, i afgørelse nr. 1/80, hvilken ret han senere har mistet?

Er denne fortabelse en følge af, at barnet

aa. ikke har antaget en af arbejdsanvisningen tilbudt beskæftigelse, i det foreliggende tilfælde efter mere end et års arbejdsløshed?

bb. er blevet idømt en fællesstraf af fængsel i tre år for røveri af grov karakter og overtrædelse af lov om euforiserende stoffer, hvilken straf ikke – heller ikke efterfølgende – er blevet gjort betinget, straffen i sin helhed er anset for udstået med varetægtsfængs-

lingen, i hvilken periode han ikke har været til rådighed for det lovlige arbejdsmarked, men en måned efter sin løsladelse på ny har fundet beskæftigelse uden at være i besiddelse af en national opholdsret?

2. Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: Mister en tyrkisk statsborger en opholdsret, som han afleder af retten til adgang til at tage beskæftigelse i henhold til artikel 6, stk. 1, andet eller tredje led, i afgørelse nr. 1/80, under de betingelser, som er beskrevet ovenfor i spørgsmål 1 b)?

Sag anlagt den 8. december 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland

(Sag C-505/04)

(2005/C 31/29)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 8. december 2004 anlagt sag mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Hans Støvlbæk, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/19/EF af 14. maj 2001 om ændring af Rådets direktiv 89/48/EØF og 92/51/EØF om den generelle ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelser og om ændring af Rådets direktiv 77/452/EØF, 77/453/EØF, 78/686/EØF, 78/687/EØF, 78/1026/EØF, 78/1027/EØF, 80/154/EØF, 80/155/EØF, 85/384/EØF, 85/432/EØF, 85/433/EØF og 93/16/EØF om følgende erhverv: sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, tandlæger, dyrlæger, jordemødre, arkitekter, farmaceuter og læger⁽¹⁾ med hensyn til Gibraltar, idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom.

— Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Fristen for gennemførelsen af direktivet udløb den 1. januar 2003.

(¹) EFT L 206 af 31.7.2001, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 7. december 2004 af Cour administrative (Storhertugdømmet Luxembourg) i sagen Graham Wilson mod Conseil de l'Ordre des Avocats du Barreau du Luxembourg

(Sag C-506/04)

(2005/C 31/30)

(Processprog: fransk)

Ved dom afsagt den 7. december 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 9. december 2004, har Cour administrative (Storhertugdømmet Luxembourg) i sagen Graham Wilson mod Conseil de l'Ordre des Avocats du Barreau du Luxembourg forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Skal artikel 9 i direktiv 98/5 (¹) om lettelse af adgangen til varig udøvelse af advokaterhvervet i en anden medlemsstat end den, hvor beskikkelsen er opnået, fortolkes således, at den udelukker en procedure for retlig prøvelse som den, der fastlagt ved lov af 10. august 1991, som ændret ved lov af 13. november 2002?
- 2) Gives der, nærmere bestemt, ved prøvelsesorganer som Conseil Disciplinaire et Administratif og Conseil Disciplinaire et Administratif d'Appel adgang til en national domstolsprøvelse som omhandlet i artikel 9 i direktiv 98/5, og skal artikel 9 fortolkes således, at den udelukker en prøvelsesadgang, hvorefter et eller flere organer af denne art skal have sagen forelagt, før man har mulighed for indbringe et retsspørgsmål for domstolene i artikel 9's forstand?

Med forbehold af en senere afgørelse om spørgsmålet om forvaltningsdomstolens kompetence og om sagens formalitet, og idet alle parternes anbringender for så vidt angår formalitet og realitet opretholdes, forelægges De Europæiske Fællesskabers Domstol følgende spørgsmål til præjudiciel afgørelse:

- 3) Kan de kompetente myndigheder i en medlemsstat gøre retten for en advokat fra en medlemsstat til varigt at udøve advokaterhvervet under hjemlandets advokattitel inden for de områder, der er anført i artikel 5 i direktiv 98/5/EF, betinget af, at den pågældende behersker sprogene i denne medlemsstat?
- 4) Kan de kompetente myndigheder nærmere bestemt opstille en betingelse, hvorefter denne ret til erhvervsudøvelse er betinget af, at advokaten består en mundtlig sprogpriev i alle (eller flere af) de tre hovedsprog i værtslandet, for at gøre det muligt for de kompetente myndigheder at kontrollere, om advokaten behersker disse tre sprog, og i bekræftende fald: Hvilke processuelle garantier – om nogen – kræves da overholdt?

(¹) Europa-parlamentets og Rådets direktiv 98/5/EF af 16.2.1998 om lettelse af adgangen til varig udøvelse af advokaterhvervet i en anden medlemsstat end den, hvor beskikkelsen er opnået (EFT L 77 af 14.3.1998, s. 36).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 10. december 2004 af Hoge Raad der Nederlanden i sagen Magpar VI BV mod Staatssecretaris van Financiën

(Sag C-509/04)

(2005/C 31/31)

(Processprog: nederlandsk)

Ved dom afsagt den 10. december 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 13. december 2004, har Hoge Raad der Nederlanden i sagen Magpar VI BV mod Staatssecretaris van Financiën forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Skal artikel 7, stk. 1, litra b a), i direktiv 69/335/EØF (¹), som ændret ved direktiv 73/79/EØF (²), fortolkes således, at hvis et selskab inden for fem år efter at have erhvervet selskabsandele ved en anpartsombytning, der er fritaget for kapitaltilførselsafgift, ikke længere er i besiddelse af disse selskabsandele, fordi det selskab, i hvilket det besad selskabsandelene, er indgået i en fusion, skal de i den ovennævnte direktivbestemmelse anførte betingelser da finde anvendelse for selskabsandelene i det erhvervende selskab?

- 2) Er den omstændighed, at det selskab, i hvilket det ovenfor førstnævnte selskab besad selskabsandelene, som følge af en fusion i retlig forstand med et andet selskab ikke længere består (artikel 2:311, stk. 1, BW), således at der ikke i bogstavelig forstand er tale om en overdragelse af selskabsandele, relevant for det ovenfor [...] anførte spørgsmål?

(¹) Rådets direktiv 69/335/EØF af 17.7.1969 om kapitaltilførselsafgifter (EFT L 249, s. 25).

(²) Rådets direktiv 73/79/EØF af 9.4.1973 om ændring af anvendelsesområdet for den nedsatte sats for kapitaltilførselsafgiften der for bestemte dispositioner med henblik på omstrukturering af selskaber er fastsat i artikel 7, stk 1, litra b) i direktivet om kapitaltilførselsafgifter (EFT L 103, s. 13).

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Fristen for gennemførelsen af direktivet udløb den 9. september 2003.

(¹) EFT L 67 af 9.3.2002, s. 31.

Sag anlagt den 13. december 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien

(Sag C-510/04)

(2005/C 31/32)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 13. december 2004 anlagt sag mod Kongeriget Belgien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved K. Simonsson og W. Wils, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/6/EF af 18. februar 2002 om meldeformaliteter for skibe, der ankommer til og/eller afgår fra havne i Fællesskabets medlemsstater (¹), idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom.

2. Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Sag anlagt den 15. december 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien

(Sag C-515/04)

(2005/C 31/33)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 15. december 2004 anlagt sag mod Kongeriget Belgien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved C. O'Reilly og R. Troosters, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 2001/55/EF af 20. juli 2001 om minimumsstandarde for midlertidig beskyttelse i tilfælde af massetilstrømning af fordrevne personer og om foranstaltninger, der skal fremme en ligelig fordeling mellem medlemsstaterne af indsatsen med hensyn til modtagelsen af disse personer og følgerne heraf (¹), idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom.

2. Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Fristen for gennemførelsen af direktivet udløb den 31. december 2002.

(¹) EFT L 212 af 7.8.2001, s. 12.

**Sag anlagt den 15. december 2004 af Kommissionen for
De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien****(Sag C-516/04)**

(2005/C 31/34)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 15. december 2004 anlagt sag mod Kongeriget Belgien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved C. O'Reilly og R. Troosters, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 2001/51/EF af 28. juni

2001 om fastsættelse af supplerende bestemmelser til artikel 26 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 ⁽¹⁾, idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom.

2. Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Fristen for gennemførelsen af direktivet udløb den 11. februar 2003.

⁽¹⁾ EFT L 187 af 10.7.2001, s. 45.

RETEN I FØRSTE INSTANS

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 23. november 2004

i sag T-166/98, *Cantina sociale de Dolianova Soc. coop. rl m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber* ⁽¹⁾

(Den fælles markedsordning for vin — forordning (EØF) nr. 2499/82 — fællesskabsstøtte — annullationssøgsmål — passivitetssøgsmål — erstatningssøgsmål)

(2005/C 31/35)

(Processprog: italiensk)

I sag T-166/98, *Cantina sociale de Dolianova Soc. coop. rl, Dolianova (Italien), Cantina Trexenta Soc. coop. rl, Senorbi (Italien), Cantina sociale Marmilla – Unione viticoltori associati Soc. coop. rl, Sanluri (Italien), Cantina sociale s. Maria La Palma Soc. coop. rl, Santa Maria La Palma (Italien), Cantina sociale del Vermentino Soc. coop. rl Monti-Sassari, Monti (Italien), ved advokater C. Dore og G. Dore og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: først F. Ruggeri Laderchi og A. Alves Vieira, derefter A. Alves Vieira og L. Visaggio, og med valgt adresse i Luxembourg), angående en påstand nedlagt i medfør af EF-traktatens artikel 173 og 175 (nu, i givet fald efter ændring, artikel 230 EF og 232 EF) om annullation af Kommissionens skrivelse af 31. juli 1998 om afslag på at foretage direkte udbetaling til sagsøgerne af støtte til forebyggende destillation for vinproduktionsåret 1982/1983, henholdsvis og alternativt om, at det fastslås, at Kommissionen har gjort sig skyldig i retsstridig passivitet, subsidiært en påstand nedlagt i medfør af EF-traktatens artikel 178 (nu artikel 235 EF) om erstatning for det tab, sagsøgerne angiveligt har lidt som følge af Kommissionens adfærd, har Retten (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J. Pirrung, og dommerne A.W.H. Meij og N.J. Forwood; justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González, den 23. november 2004 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:*

1) *Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber er erstatningspligtig for det tab, sagsøgerne har lidt som følge af Distilleria Agricola Industriale de Terralbas konkurs, idet der i forbindelse med den ordning, som var indført ved artikel 9 i forordning (EØF) nr. 2499/82 om bestemmelserne vedrørende forebyggende destillation for vinproduktionsåret 1982/1983 ikke var fastsat regler til sikring af, at der skete udbetaling til de berørte producenter af den ved forordningen fastsatte fællesskabsstøtte.*

2) *Parterne fremsender inden fire måneder fra dommens afsigelse til Retten en erstatningsopgørelse, som er fastlagt ved fælles overenskomst.*

3) *Såfremt en sådan overenskomst ikke kan opnås, fremsender parterne inden for samme frist deres påstande vedrørende erstatningsopgørelsen til Retten.*

⁽¹⁾ EFT C 378 af 5.12.1998.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 1. december 2004

i sag T-27/02, *Kronofrance SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber* ⁽¹⁾

(Statsstøtte — Kommissionens beslutning om ikke at rejse indsigelser — annullationssøgsmål — formaliteten — multisektorale rammebestemmelser for regionalstøtte til store investeringsprojekter)

(2005/C 31/36)

(Processprog: tysk)

I sag T-27/02, *Kronofrance SA, Sully-sur-Loire (Frankrig), ved advokat R. Nierer, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: V. Kreuzschitz og J. Flett), og med valgt adresse i Luxembourg, støttet af Glunz AG og OSB Deutschland GmbH, Meppen (Tyskland), ved Rechtsanwälte H.-J. Niemeyer og K. Ziegler, og med valgt adresse i Luxembourg, angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning SG (2001) D af 25. juli 2001 om ikke at rejse indsigelser mod de tyske myndigheders støtte til Glunz AG, har Retten (Fjerde Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, H. Legal, og dommerne V. Tiili, M. Vilaras, I. Wisziewska-Bialecka og V. Vadapalas; justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers, den 1. december 2004 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:*

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers beslutning SG (2001) D af 25. juli 2001 om ikke at rejse indsigelser mod den støtte, som er ydet af de tyske myndigheder til Glunz AG, annulleres.
- 2) Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler sagsøgerens omkostninger.
- 3) Glunz AG og OSB Deutschland GmbH bærer de omkostninger, som de har afholdt i forbindelse med deres intervention.

(¹) EFT C 118 af 18.5.2002.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 30. november 2004

i sag T-168/02, IFAW Internationaler Tierschutz-FondsgGmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Annulatio­nssøgsmål — aktindsigt — forordning (EF) nr. 1049/2001 — artikel 4, stk. 5 — ingen aktindsigt i et dokument fra en medlemsstat uden dens forudgående samtykke)

(2005/C 31/37)

(Processprog: engelsk)

I sag T-168/02, IFAW Internationaler Tierschutz-FondsgGmbH, tidligere Internationaler Tierschutz-Fonds (IFAW) GmbH, Hamburg (Tyskland), ved solicitor S. Crosby, støttet af Kongeriget Nederlandene (befuldmægtigede: H. Sevenster, S. Terstal, N. Bel og C. Wissels, og med valgt adresse i Luxembourg), Kongeriget Sverige (befuldmægtigede: A. Kruse og K. Wistrand, og med valgt adresse i Luxembourg), og Kongeriget Danmark (først befuldmægtigede: J. Bering Liisberg, derefter befuldmægtigede: J. Molde, og med valgt adresse i Luxembourg), mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: C. Docksey og P. Aalto, og med valgt adresse i Luxembourg), støttet af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (ved R. Caudwell, som befuldmægtiget, og barrister M. Hoskins, og med valgt adresse i Luxembourg), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 26. marts 2002 om ikke at give sagsøgeren aktindsigt i visse dokumenter om nedklassificering af en beskyttet lokalitet i henhold til artikel 4, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i

Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145, s. 43), har Retten (Femte Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Lindh, og dommerne R. García-Valdecasas, J.D. Cooke, P. Mengozzi og E. Martins Ribeiro; justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen, den 30. november 2004 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger.
- 3) Kongeriget Nederlandene, Kongeriget Sverige, Kongeriget Danmark og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland bærer deres egne omkostninger.

(¹) EFT C 202 af 24.8.2002.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 24. november 2004

i sag T-393/02, Henkel KGaA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (¹)

(EF-varemærker — tredimensionalt varemærke — en hvid og gennemsigtig flakons form — absolut registreringshindring — fornødent særpræg — artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94)

(2005/C 31/38)

(Processprog: tysk)

I sag T-393/02, Henkel KGaA, Düsseldorf (Tyskland), ved Rechtsanwält C. Osterrieth, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (befuldmægtigede: U. Pfléghar og G. Schneider), angående en påstand om annullation af den afgørelse, der blev truffet den 3. oktober 2002 af Fjerde Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 313/2001-4), om registrering af et tredimensionalt tegn i form af en hvid og gennemsigtig flakon, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, H. Legal, og dommerne V. Tiili og M. Vilaras; justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers, den 24. november 2004 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Afgørelsen, der blev truffet den 3. oktober 2002 af Fjerde Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 313/2001-4), annulleres.

2) Harmoniseringskontoret betaler sagens omkostninger.

(¹) EUT C 55 af 8.3.2003.

3) Sagsøgeren og Rådet betaler hver halvdelen af omkostningerne i sagen.

4) Intervenienterne bærer deres egne omkostninger.

(¹) EUT C 112 af 10.5.2003.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 23. november 2004

i sag T-84/03, Maurizio Turco mod Rådet for Den Europæiske Union (¹)

(Gennemsigthed — aktindsigt i Rådets dokumenter — delvis afslag på aktindsigt — forordning (EF) nr. 1049/2001 — undtagelser)

(2005/C 31/39)

(Processprog: engelsk)

I sag T-84/03, Maurizio Turco, Pulsano (Italien), ved advokaterne O.W. Brouwer, T. Janssens og C. Schillemans, støttet af Republikken Finland (befuldmægtigede: T. Pynnä og A. Guimaraes-Purokoski, og med valgt adresse i Luxembourg), Kongeriget Danmark (befuldmægtigede: først J. Liisberg og derefter J. Moldeog med valgt adresse i Luxembourg) og Kongeriget Sverige (befuldmægtigede: A. Kruse og K. Wistrand, og med valgt adresse i Luxembourg), mod Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: J.-C. Piris og M. Bauer), støttet af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (befuldmægtiget: C. Jackson, bistået af barristers P. Sales og J. Stratford, og med valgt adresse i Luxembourg) og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: M. Petite, C. Docksey og P. Aalto, og med valgt adresse i Luxembourg), angående en påstand om annullation af Rådets beslutning af 19. december 2002 om delvis afslag på at give sagsøgeren aktindsigt i visse dokumenter, der figurerede på dagsordenen for Rådets møde den 14. og 15. oktober 2002 om »Retlige og indre anliggender«, har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Lindh, og dommerne R. García-Valdecasas og J.D. Cooke; justitssekretær: fuldmægtig I. Natsinas, den 23. november 2004 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes, i det omfang sagen vedrører afslaget på aktindsigt i udtalelsen fra Rådets Juridiske Tjeneste.

2) I øvrigt er det uforment at træffe afgørelse i sagen.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 30. november 2004

i sag T-173/03, Anne Geddes mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (¹)

(EF-varemærker — ordmærket NURSERYROOM — absolut registreringshindring — artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 40/94)

(2005/C 31/40)

(Processprog: engelsk)

I sag T-173/03, Anne Geddes, Auckland (New Zealand), ved solicitor G. Farrington, mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (befuldmægtigede: E. Dijkema og A. Folliard-Monguiral), angående en påstand om annullation af den afgørelse, der blev truffet den 13. februar 2003 af Fjerde Appellkammer ved Harmoniseringskontoret (sag R 839/2001-4), vedrørende registrering af EF-ordmærket NURSERYROOM, har Retten (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J. Pirrung, og dommerne N.J. Forwood og S. Papasavvas; justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers, den 30. november 2004 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) frifindes.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

(¹) EUT C 171 af 19.7.2003.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 23. november 2004

i sag T-360/03, Frischpack GmbH & Co. KG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) ⁽¹⁾

(EF-varemærker — tredimensionalt varemærke — formen på en beholder til ost — absolut registreringshindring — artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94 — fornødent særpræg)

(2005/C 31/41)

(Processprog: tysk)

I sag T-360/03, Frischpack GmbH & Co. KG, Mailling bei Schönaue (Tyskland), ved Rechtsanwalt P. Bornemann, mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (befuldmægtigede: U. Pflegar og G. Schneider), angående en påstand om annullation af den afgørelse, der blev truffet af Andet Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) den 8. september 2003 (sag R 236/2003-2), vedrørende registrering af et tredimensionalt varemærke (beholder til ost), har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Lindh, og dommerne R. García-Valdecasas og D. Šváby; justitssekretær: fuldmægtig I. Natsinas, den 23. november 2004 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) frifindes.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 304 af 13.12.2003.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

(Femte Afdeling)

den 6. september 2004

i sag T-213/02, SNF SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(Annullationsøgsmål — direktiv 2002/34/EF — begrænsninger i anvendelsen af polyacrylamider i sammensætningen af kosmetiske midler — individuelt berørt person — formaliteten)

(2005/C 31/42)

(Processprog: engelsk)

I sag T-213/02, SNF SA, Saint-Étienne (Frankrig), ved advokats K. Van Maldegem og C. Mereu, mod Kommissionen for De

Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: X. Lewis, og med valgt adresse i Luxembourg), angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens seksogtyvende direktiv 2002/34/EF af 15. april 2002 om tilpasning til den tekniske udvikling af bilag II, III og VII til Rådets direktiv 76/768/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kosmetiske midler (EFT L 102, s. 19), for så vidt som den begrænser anvendelsen af polyacrylamider i sammensætningen af kosmetiske midler, har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Lindh, og dommerne R. García-Valdecasas og J.D. Cooke; justitssekretær: H. Jung, den 6. september 2004 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1) Sagen afvises.

2) SNF SA bærer sine egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 233 af 28.9.2002.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

(Femte Afdeling)

den 9. november 2004

i sag T-252/03, Fédération nationale de l'industrie et des commerces en gros des viandes (FNICGV) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(Konkurrence — beslutning om konstatering af en overtrædelse af artikel 81 EF — markedet for oksekød — annullationsøgsmål — fuld prøvelsesret — søgsmålsfrist — sag anlagt for sent — afvisning)

(2005/C 31/43)

(Processprog: fransk)

I sag T-252/03, Fédération nationale de l'industrie et des commerces en gros des viandes (FNICGV), Paris (Frankrig), ved advokats P. Abegg og E. Prigent, og med valgt adresse i Luxembourg, støttet af Den Franske Republik (befuldmægtigede: R. Abraham, G. de Bergues og F. Million, og med valgt adresse i Luxembourg), mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: P. Oliver og F. Lelièvre, og med valgt adresse i Luxembourg), angående en påstand om principalt annullation af den bøde, der er pålagt sagsøgeren ved artikel 3 i Kommissionens beslutning af 2. april 2003 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 81 (Sag COMP/C.38.279/F3 - Fransk oksekød), subsidiært om nedsættelse af denne bøde, har Retten (Femte Afdeling), sammensat af præsidenten, P. Lindh, og dommerne R. García-Valdecasas og J.D. Cooke; justitssekretær: H. Jung, den 9. november 2004 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Sagen afvises.
- 2) Sagsøgeren og Kommissionen bærer hver deres egne omkostninger i forbindelse med hovedsagen.
- 3) Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler og betaler Kommissionens omkostninger i forbindelse med samme sag.
- 4) Den Franske Republik betaler sine egne omkostninger.

(¹) EUT C 213 af 6.9.2003.

KENDELSE AFSAGT AF PRÆSIDENTEN FOR RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 10. november 2004

i sag T-316/04 R, Wam SpA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Statsstøtte — løn med nedsat rente med henblik på at gøre det muligt for et selskab at etablere sig i et tredjeland — tilbagebetalingspligt — foreløbige forholdsregler — udsættelse af gennemførelsen — uopsættelighed — foreligger ikke)

(2005/C 31/44)

(Processprog: italiensk)

I sag T-316/04 R, Wam SpA, Cavezzo di Modena (Italien), ved advokat E. Giliani, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: V. Di Bucci og E. Righini, og med valgt adresse i Luxembourg), angående en påstand om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning af 19. maj 2004 (K(2004) 1812 endelig udg.) vedrørende statsstøtte C 4/2003 (ex NN 102/2002), har Rettens præsident den 10. november 2004 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Begæringen om foreløbige forholdsregler forkastes.
- 2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Sag anlagt den 8. september 2004 af Hensotherm AB mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-366/04)

(2005/C 31/45)

(Processprog: svensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 8. september 2004 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Hensotherm AB ved advokat Stefan Hallböck. Den anden part i sagen for appelkammeret var Rudolf Hensel GmbH, Börnsen (Tyskland).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Sagen hjemvises til Harmoniseringskontorets appelkammer med henblik på prøvelse af realiteten i sagsøgerens klage over annullationsafdelingens afgørelse af 11. september 2003 på grund af tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter.
- Subsidiært prøves klagen over annullationsafdelingens afgørelse af 11. september 2003 samt appelkammerets afgørelse af 12. juli 2004, og herefter afvises Rudolf Hensel GmbH's ansøgning om annullation af EF-varemærke nr. 357863.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

EF-varemærket, der er genstand for ansøgning om annullation:

Figurmærket »HENSOTHERM« for varer i klasse 2 og 17 (maling, isolerings- og tætningsmateriale) – EF-varemærke nr. 357 863.

Indehaver af EF-varemærket:

Hensotherm AB.

Part, som søger om annullation:

Rudolf Hensel GmbH.

Det i annullationssagen påberåbte varemærke eller tegn: Det nationale ordmærke »HENSOTHERM« (nr. 213 672) for varer i klasse 2.

Annulationsafdelingens afgørelse: Annullation af EF-varemærket »HENSOTHERM« på grund af risiko for forveksling med det ældre nationale varemærke »HENSOTHERM« (nr. 213 672).

Appelkammerets afgørelse: Afvisning af klagen.

Søgsmålsgrunde: Tilsidesættelse af artikel 52, stk. 1, litra a), og artikel 78 i forordning (EF) nr. 40/94.

pension; forskellen forhøjes med den af Den Europæiske Centralbanks fastsatte rentesats for markedsoperationer, forhøjet med to procentpoint.

— Rådet tilpligtes at betale sagsøgeren en godtgørelse på 100 000 EUR for den væsentlige skade uden for kontrakt og ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt gennem de administrative procedurer forud for sagsanlægget og sagsøgerens mundtlige og skriftlige korrespondance med Rådets tjenestegrene.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Sag anlagt den 18. oktober 2004 af Anna Kontouli mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag T-416/04)

(2005/C 31/46)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 18. oktober 2004 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Anna Kontouli, London (Det Forenede Kongerige), ved advokat V. Arkitidis, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Rådets afgørelse af 16. juli 2004 om afvisning af sagsøgerens klage i henhold til tjenstemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2, over fastsættelsen af den anvendelige justeringskoefficient, annulleres.
- Rådet tilpligtes at betale sagsøgeren et beløb svarende til forskellen mellem den pension, som sagsøgeren har modtaget indtil nu, og den pension, hun burde have modtaget, såfremt justeringskoefficienten for Det Forenede Kongerige var blevet anvendt på sagsøgerens pension fra den 1. maj 2003, hvor sagsøgeren blev tildelt ret til

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren er tidligere tjenestemand ved Rådet og har siden 1. maj 2003 modtaget invalidepension. Efter hendes pensionering meddelte hun Rådet, at hun havde taget varigt ophold i Det Forenede Kongerige, og på dette grundlag anvendte Rådet oprindeligt justeringskoefficienten, der er gældende for dette land, på sagsøgerens pension. Da Rådet imidlertid fandt, at sagsøgeren havde fremlagt modstridende oplysninger vedrørende hendes bopæl, suspenderede Rådet anvendelsen af justeringskoefficienten for Det Forenede Kongerige, idet det først anvendte den, der er gældende for Belgien, og siden den, der er gældende for Grækenland, hvor sagsøgerens hjemsted oprindeligt befandt sig. Sagsøgeren indgav en klage, som blev afvist ved afgørelsen af 16. juli 2004.

Til støtte for sine påstande har sagsøgeren gjort gældende, at hun siden den 1. maj 2003 har været varigt og lovligt bosiddende i Det Forenede Kongerige. Hun har anført, at Rådet har tilsidesat vedtægtens artikel 82, stk. 1, og begået et åbenbart fejlagtigt skøn, da det fastslog, at det ikke forholder således. Hun har ligeledes gjort gældende, at Rådet ikke har begrundet sin afgørelse tilstrækkeligt og har tilsidesat det almindelige retssikkerhedsprincip ved at ændre sagsøgerens berettigede forventning. Hun har desuden anført, at Rådet har tilsidesat princippet om god forvaltningsskik og dets pligt til omhu i forhold til sagsøgeren. Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at hun har lidt væsentlig skade som følge af sagsøgtes generelle holdning til hende og derved, at hendes datter måtte opgive sine ph.d.-studier i Grækenland for at flytte til Det Forenede Kongerige og der tage arbejde for at yde sagsøgeren økonomisk bistand.

Sag anlagt den 25. oktober 2004 af Trubowest Handel GmbH og Viktor Makarov mod Rådet for den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

— Rådet og Kommissionen tilpligtes at bære sagsøgerens sagsomkostninger.

(Sag T-429/04)

(2005/C 31/47)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 25. oktober 2004 anlagt sag mod Rådet for den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Trubowest Handel GmbH og Viktor Makarov ved lawyers Dr. K. Adamantopoulos og E. Petritsi, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det Europæiske Fællesskab tilpligtes i henhold til artikel 288, stk. 2, EF at erstatte det tab, der er lidt som følge af vedtagelsen af den endelige anti-dumping foranstaltning, som er fastsat i anti-dumping forordningen, med følgende beløb:
- 118 058.46 EUR til Trubowest som erstatning for tab, samt morarenter af dette beløb med en årlig rentesats på 8 %;
- 397 916.91 EUR (277 939.37 EUR + 63 448.54 EUR + 56 529.00 EUR) til Viktor Makarov som erstatning for tab, samt morarenter med en årlig rentesats på 8 %;
- 128 000.00 EUR til Trubowest som erstatning for tabt fortjeneste i perioden 2000-2004, samt morarenter af dette beløb med en årlig rentesats på 8 %. Subsidiært et beløb til Trubowest som erstatning for tabt fortjeneste i perioden 2000-2004, hvilket beløb fastsættes under retsforhandlingerne efter en mellemdom afsagt af Retten og efter aftale mellem parterne;
- 150 000.00 som erstatning til Viktor Makarov for ikke-økonomisk skade med tillæg af morarenter med en årlig rentesats på 8 %;

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Den første sagsøger er et selskab, der importerer sømløse rør til Det Europæiske Fællesskab, og den anden sagsøger er den administrerende direktør i dette selskab. Med denne stævning ønsker de at få tilkendt erstatning for det tab, som de angiveligt har lidt som følge af vedtagelsen af forordning nr. 2320/97 ⁽¹⁾ om indførelse af endelig antidumpingtold på importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i Ungarn, Polen, Rusland, Tjekkiet, Rumænien og Slovakiet.

Sagsøgerne har gjort gældende, at flere fællesskabsproducenter af sømløse rør ⁽²⁾ blev pålagt en bøde i forbindelse med procedurer i henhold til artikel 81 EF. Ifølge sagsøgerne er det overvejende sandsynligt, hvis ikke sikkert, at den af producenterne af sømløse rør konkurrencestridende adfærd påvirkede anti-dumpingproceduren m.h.t. forhandlingernes tabs- og kausalitetsvurderingen, idet der er et sammenfald mellem produkterne, med hensyn til de involverede selskaber samt m.h.t. de perioder, hvori der blev foretaget undersøgelser i forbindelse med konkurrence- og anti-dumpingprocedurerne. Ikke desto mindre har Kommissionen fuldstændig undladt at tage den konkurrencestridige adfærd i betragtning ved bedømmelsen af det tab, der var lidt som følge af den angivelige dumping-import, jf. forordning 384/1996 ⁽³⁾.

På baggrund af ovenstående har sagsøgerne gjort gældende, at der er sket tilsidesættelse af forordning nr. 384/1996 samt af forpligtelsen til at udøve en god og korrekt forvaltning, fornøden omhu og påpasselighed. De har yderligere anført, at Rådet og Kommissionen senere har erkendt, at virkningen af den konkurrencestridige adfærd har påvirket anti-dumping undersøgelsen, og at de ved forordning nr. 1322/2004 ⁽⁴⁾ ikke længere anså det for nødvendigt at anvende de foranstaltninger, der var pålagt ved forordning nr. 2320/1997.

Sagsøgerne har anført, at såfremt Rådet og Kommissionen ikke havde tilsidesat de ovennævnte regler og forpligtelser, var forordning 320/1997 måske aldrig blevet vedtaget, og sagsøgerne havde derved aldrig lidt et tab i medfør heraf. Sagsøgerne har derfor nedlagt påstand om erstatning for tab, for den første sagsøgers vedkommende i form af en tilbagebetaling af told, selskabet faktisk betalte i henhold til forordning nr. 2320/1997, samt erstatning for tabt fortjeneste. Den anden sagsøger har nedlagt påstand om erstatning for de beløb, han betalte i henhold til forordning nr. 2320/1997, for tabt fortjeneste som følge af den manglende udbetaling af hans direktørløn, for retlige omkostninger, som han angiveligt har erholdt, samt for ikke-økonomisk skade.

-
- (¹) Rådets forordning (EF) nr. 2320/97 af 17.12.1997, EFT L 322 af 25.11.1997, s. 1.
- (²) Kommissionens beslutning 2003/382/EF af 8.12.1999 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 81 (Sag IV/E-1/35.860-B sømløse stålrør) (meddelt under nummer K(1999) 4154), EFT L 140 af 6.6.2003, s. 1.
- (³) Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22.12.1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab, EFT L 56 af 6.3.1996, s. 1.
- (⁴) Rådets forordning (EF) nr. 1322/2004 af 16.7.2004 om ændring af forordning (EF) nr. 2320/97 om indførelse af endelig antidumping-told på importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i bl.a. Rusland og Rumænien, EFT L 246 af 20.7.2004, s. 10.

Sag anlagt den 25. oktober 2004 af Nomura Principal Investment plc og Nomura International plc mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-430/04)

(2005/C 31/48)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 25. oktober 2004 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Nomura Principal Investment plc og Nomura International plc ved advokaterne C.-D. Ehlermann, F. Louis, A. Vallery, G. A. Gutermuth og C. Duvernoy.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 14. juli 2004 i statsstøttesag nr. CZ 46/2003 – Den Tjekkiske Republik (Investiční a poštovní banka, a.s.)
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Den anfægtede beslutning blev truffet i henhold til proceduren i afdeling 3 i bilag IV til traktaten om tiltrædelse af Den Europæiske Union, der vedrører Kommissionens undersøgelse af statsstøtteforanstaltninger, som de nye medlemsstater har vedtaget inden tiltrædelsen, og som deres myndigheder har anmeldt til Kommissionen inden den 1. maj 2004. Den anfægtede beslutning fastslår, at den førtiltrædelsesstøtte, som Den Tjekkiske Republik tildelte den tjekkiske bank, Československá obchodní banka (herefter »ČSOB«), ikke er gældende efter tiltrædelsen i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i afdeling 3 i bilag IV til tiltrædelsestraktaten, og Kommissionen undersøger derfor ikke, om støtten er i overensstemmelse med EU-bestemmelserne om statsstøtte.

Sagsøgerne har anført, at beslutningen skal annulleres, fordi de pågældende tjekkiske støtteforanstaltninger er gældende efter tiltrædelsen. Ifølge sagsøgeren tilsidesætter den anfægtede beslutning afdeling 3 i bilag IV til tiltrædelsestraktaten, artikel 253 EF, artikel 88 EF og forordning nr. 659/1999 (¹), idet der anvendes en urigtig definition af »foranstaltninger, der stadig er gældende« efter tiltrædelsen.

Sagsøgerne har desuden anført, at Kommissionen med vedtagelsen af den anfægtede beslutning har gjort sig skyldig i magtfordrejning i strid med afdeling 3 i bilag IV til tiltrædelsestraktaten og artikel 88 EF, idet den har omdefinieret »foranstaltninger, der stadig er gældende« for at undgå at undersøge foranstaltninger, som et tiltrædelsesland har vedtaget, og som ville falde ind under Kommissionens tidligere definition af dette retlige begreb.

Sagsøgerne gør ligeledes gældende, at Kommissionen har begået en retlig fejl i strid med afdeling 3 i bilag IV til tiltrædelsestraktaten og artikel 88 EF ved ikke at indlede en formel undersøgelsesprocedure, skønt der forsat forelå åbne og ubesvarede spørgsmål vedrørende fakta og stor tvivl med hensyn til lovligheden af de anmeldte foranstaltninger. Den har ligeledes begået en retlig fejl ved ikke at anvende dens egen definition for, hvornår den førtiltrædelsesstøtte, som Den Tjekkiske Republik ydede ČSOB i form af garantier for risici for sagsanlæg og for fordringer udstedt af den tjekkiske nationalbank, kan være gældende efter tiltrædelsen. Endelig har Kommissionen både begået en retlig og en faktisk fejl ved ikke at foretage en korrekt undersøgelse af fakta vedrørende den støtte, som den tjekkiske stat ydede ČSOB.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83 af 27.3.1999, s. 1).

Sag anlagt den 5. november 2004 af France Télécom mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-444/04)

(2005/C 31/49)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 5. november 2004 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af France Télécom, Paris, ved advokaterne Antoine Gosset-Grainville og Stéphane Hautbourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af Kommissionens beslutning K(2004) 3060 af 2. august 2004 vedrørende statsstøtte, som Frankrig har tildelt France Télécom
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

De af sagsøger i den foreliggende sag påberåbte søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter er de samme som dem, der er påberåbt i sag T-425/04.

Sag anlagt den 10. november 2004 af Energy Technologies ET S.A. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-445/04)

(2005/C 31/50)

(Det sprog, stævningen er affattet på: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 10. november 2004 anlagt sag mod Kontoret for Harmoni-

sering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Energy Technologies ET S.A., Fribourg (Schweiz), ved lawyer A. Boman. Den anden part i sagen for appelkammeret var Aparellaje Eléctrico S.L., Hospitalet de Llobregat (Spanien).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse truffet den 7. juli 2004 af Fjerde Appelkammer (sag R 0366/2002-4) annulleres.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Ansøger om EF-varemærket: Energy Technologies ET S.A.

EF-varemærket, søges registreret: der Ordmærket »UNEX« for varer i klasse 7 og 11 (varmevekslere som dele af maskiner; varmevekslere samt dele og tilbehør hertil.) – ansøgning nr. 974881.

Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Aparellaje Eléctrico S.L.

Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Det spanske ordmærke »UNEX« for varer i den tidligere spanske klasse 6, 17 og 61 (rør, skruer, kabler samt lægning af kabler og rør i elektroniske og elektrotekniske systemer; ...).

Indsigelsesafdelingens afgørelse: Afslag på EF-varemærkeansøgningen.

Appelkammerets afgørelse: Afvisning af klagen.

Søgsmålsgrunde: Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94.

Sag anlagt den 9. november 2004 af Bouygues SA et Bouygues Télécom mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-450/04)

(2005/C 31/51)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 9. november 2004 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Bouygues SA et Bouygues Télécom, henholdsvis Paris og Boulogne Billancourt (Frankrig) ved advokaterne Louis Vogel, Joseph Vogel, François Sureau, Didier Théophile, Bernard Amory og Alexandre Verheyden.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Artikel 1 i Kommissionens beslutning K(2004) 3060 af 2. august 2004 annulleres.
- Beslutningens artikel 2 annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Nærværende søgsmål er rettet mod beslutning K(2004) 3060 af 2. august 2004, hvorved Kommissionen har fastslået, at det aktionærlån på 9 mia. euro, som Frankrig ydede France Télécom i december 2002, set i sammenhæng med udtalelser fremsat siden juli 2002, udgør en statsstøtte, som er uforenelig med fællesmarkedet. Desuden har Kommissionen besluttet, at støtten ikke skal tilbagebetales.

For så vidt angår konstateringen af, at der foreligger en støtte, har sagsøgerne desuden kritiseret, at det i beslutningen afvises at kvalificere de forpligtelser, som følger af de udtalelser, den franske regering fremsatte, som statsstøtte. Den franske regering havde i perioden juli-oktober 2002 offentligt givet udtryk for sin støtte til, at der ydedes et lån til France Télécom, selv om selskabet havde store tab og var dybt forgældet.

Til støtte for deres påstande har sagsøgerne gjort gældende:

- at Kommissionen har foretaget en fejlagtig anvendelse af traktatens artikel 87, idet den har afvist at kvalificere udtalelser, som den franske regering fremsatte i juli, september og oktober 2002, taget enkeltvis eller samlet, som statsstøtte. Sagsøgte burde i denne henseende have fastslået, at disse udtalelser har givet France Télécom en fordel, som har fordrejet konkurrencen og påvirket samhandelen mellem medlemsstaterne;
- at den anfægtede beslutning er baseret på selvmodsigende og utilstrækkelige grunde. Det bemærkes herved, at Kommissionen efter at have konstateret, at den franske

regerings udtalelser havde alle de karakteristika, der er knyttet til en statsstøtte, ikke drog den logiske konsekvens heraf ved at kvalificere udtalelserne som støtte;

- at der, for så vidt angår afvisningen af at pålægge en tilbagebetaling af støtten, er sket en tilsidesættelse af artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 659/1999 om anvendelsen af traktatens artikel 88, og en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter som følge af utilstrækkelig begrundelse. I denne henseende er sagsøgerne af den opfattelse, at Kommissionen meget vel kunne have opgjort støttens størrelse uden at tilsidesætte de rettigheder, der tilkommer Frankrig i medfør af kontradiktionsprincippet, og at tilbagebetalingen af støtten i dette tilfælde ikke vil tilsidesætte princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

Sag anlagt den 12. november 2004 af Association Française des Opérateurs de Réseaux et Services de Télécommunications – AFORS Télécom mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-456/04)

(2005/C 31/52)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 12. november 2004 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Association Française des Opérateurs de Réseaux et Services de Télécommunications – AFORS Télécom, Paris, ved avocat Olivier Fréget.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Artikel 2 i Kommissionens beslutning K(2004) 3060 af 2. august 2004 vedrørende statsstøtte, som Frankrig har tildelt France Télécom, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

I forbindelse med en plan for genoprettelse af det franske tele-selskab France Télécoms kapital, tildelte Frankrig, der på det tidspunkt var hovedaktionær, selskabet et lån på 9 mia. EUR. Lånet var Frankrigs deltagelse i styrkelsen af selskabets egenkapital. Ved den anfægtede beslutning fastslog Kommissionen, at lånet skulle anses for en statsstøtte. Det bestemtes imidlertid i beslutningens artikel 2, at denne støtte ikke skulle tilbagebetales.

Sagsøgeren, som hævder at repræsentere en stor del af de alternative telekommunikationsudbydere i Frankrig, dvs. umiddelbare konkurrenter til France Télécom, har anført, at sammenlutningen er berettiget til at søge artikel 2 annulleret. Til støtte for sit søgsmål har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen har anlagt et åbenbart fejlskøn ved at antage, at den ikke kunne opgøre de fordele, som France Télécom opnåede gennem den franske stats handlinger og udtalelser. Kommissionen har desuden tilsidesat proportionalitetsprincippet, da det ville være mindre skadeligt for markedet at fastsætte et mindre beløb end den reelle værdi af fordelene og indvirkningerne på konkurrencen end at udelukke enhver tilbagebetaling. Sagsøgeren har dernæst anført, at Kommissionen under alle omstændigheder ikke var forpligtet til at opgøre støttebeløbet præcist.

Sagsøgeren har ligeledes gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat fast retspraksis, hvorefter der kun kan afviges fra forpligtelsen til at tilbagebetale ulovlig støtte, såfremt der foreligger ekstraordinære omstændigheder, eller det er absolut umuligt. Sagsøgeren har ligeledes gjort gældende, at Kommissionen med urette antog, at tilbagebetalingen af støtten ville tilsidesætte retten til forsvar og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

Desuden har sagsøgeren anført, at Kommissionen har tilsidesat princippet om gennemsigtighed, idet Kommissionen har undladt at forelægge tredjemand, herunder sagsøgeren, visse ekspertrapporter, som Frankrig havde fremlagt, og som spillede en afgørende rolle for den løsning, som Kommissionen kom frem til.

Sagsøgeren er ligeledes af den opfattelse, at Kommissionen har foretaget en procedurefordrejning, idet den har ignoreret de begrænsninger, der er fastsat i rammebestemmelserne for omstrukturingsstøtte. Ifølge sagsøgeren er desuden den omstændighed, at en støtte erklæres uforenelig uden at den kræves tilbagebetalt, i sig selv en procedurefordrejning. Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at begrundelsespligten er blevet tilsidesat.

Sag anlagt den 22. november 2004 af CAMAR S.r.l mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-457/04)

(2005/C 31/53)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 22. november 2004 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af CAMAR S.r.l ved avvocati Wilma Viscardini, Simonetta Donà og Mario Paolin, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens afslag, sådan som det er udtrykt ved skrivelse af 10. september 2004 fra generaldirektøren for landbrug (ref. D (2004) 29695 A/25707), indgået den 20. september 2004, annulleres.
- Punkt 1 i domskonklusionen i den af Retten afsagte dom af 8. juni 2000 i de forenede sager T-79/96, T-260/97 og T-117/98, opfyldes.
- Kommissionen tilpligtes at opfylde punkt 1 i domskonklusionen i denne dom med et beløb svarende til værdien af de licenser, som Kommissionen på grundlag af denne dom skulle have været udstedt, men som ikke blev udstedt, svarende til 5 065 600 EUR eller et andet beløb, der eventuelt måtte fastsættes af Retten, forhøjet med revalueringsbeløbet og renter, som beregnes med den af Retten fastsatte rentesats fra den 8. juni 2000, til betaling sker.
- Kommissionen tilpligtes at betale erstatning for den ikke-økonomiske skade – som Retten fastsætter efter billighed – som sagsøgeren gennem sine selskaber har lidt på grund af den manglende opfyldelse af dommen af 8. juni 2000.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Til støtte for sine anbringender har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionens passivitet – idet den ikke blot har undladt at træffe nogen konkrete foranstaltninger, men heller ikke har foreslået CAMAR nogle hensigtsmæssige foranstaltninger til opfyldelse af den i sag T-79/96 afsagte dom (passivitet, hvilken går tilbage til den 8. juni 2000) – og dennes udtrykkelige afslag på at opfylde denne dom, sådan som meddelt ved skrivelse af 10. september 2004, udgør en alvorlig tilsidesættelse af artikel 233 EF.

I det omfang udstedelsen af de licenser, som Kommissionen i medfør af dommen skulle have udstedt til sagsøgeren, ikke længere er mulig – eftersom indførslen af bananer fra tredje-lande i korthed ikke længere er underlagt et toldkontingent, men er helt liberaliseret – har CAMAR nedlagt påstand om opfyldelse i form af et erstatningskrav, som ifølge fast retspraksis er tilladt, når det ikke længere er muligt at opfylde en dom konkret.

Sagsøgeren har desuden nedlagt påstand om en rimelig godtgørelse for det ikke-økonomiske tab, som denne har lidt som følge af den manglende opfyldelse af dommen af 8. juni 2000. Ifølge fast retspraksis er dette forhold allerede i sig selv en godtgørelsesgrund, for så vidt som det tilsidesætter princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. I nærværende sag foreligger der i øvrigt en skærpende omstændighed i forbindelse med tilsidesættelsen af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, idet CAMAR havde fået anledning til at antage, at det var hensigten at opfylde dommen, hvilket Kommissionen havde givet udtryk for i skrivelse af 20. maj 2003, som nu er trukket tilbage.

Sag anlagt den 21. december 2004 af Forbundsrepublikken Tyskland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**(Sag T-490/04)**

(2005/C 31/54)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 21. december 2004 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Forbundsrepublikken Tyskland ved W.-D. Plessing og Rechtsanwalt T. Lübbig, som befuldmægtigede.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 20. oktober 2004 (K(2004)4001/3) om de tyske rammebestemmelser om postklargøringstjenester, navnlig om adgang for formidlere af ekspedition af egen post og postforbehandlingsfirmaer til det offentlige postnet og de dermed forbundne særlige takster (BdKEP – Beschränkungen im Bereich der Postvorbereitung), annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Ifølge den anfægtede beslutning er § 51, stk. 1, andet punktum, nr. 5 i den tyske postlov, hvorefter Deutsche Post AG i en overgangsperiode for sin virksomhed inden for befordring af breve har en eneret (den såkaldte eksklusivlicens), i strid med artikel 86, stk. 1 EF, sammenholdt med artikel 82 EF, da denne bestemmelse er til hinder for, at erhvervsmæssige postklargørere, uanset om de optræder som formidlere af ekspedition af egen post for en enkelt afsender eller som forbehandlingsfirmaer for flere kunder, opnår mængdeafhængige delydelsesrabatter for indlevering af postforsendelser til Deutsche Post AG's postcentre.

Forbundsrepublikken Tyskland har under den i henhold til artikel 230, stk. 2 EF anlagte sag gjort gældende, at den anfægtede beslutning er i strid med såvel artikel 82 EF som med postdirektiv 97/67/EF⁽¹⁾, fordi:

- Kommissionen med urette er gået ud fra, at den tyske bestemmelse udvider den befordringspligtige virksomhed Deutsche Post AG's markedsdominerende stilling inden for enerettens område til skade for postklargørerne
- den forskellige behandling af afsenderens ekspedition af egen post i forhold til erhvervsmæssige posttjenesteydere er ikke diskriminerende som omhandlet i artikel 82 EF henholdsvis postdirektivets artikel 12, 5. led

- og den anfægtede beslutning medfører et for tidligt indgreb i Deutsche Post AG's eksklusivlicens, som efter postdirektivets artikel 7, stk. 1 kan omfattes af eneret.

Derudover har Forbundsrepublikken Tyskland gjort gældende, at den anfægtede beslutning i strid med artikel 253 EF ikke er tilstrækkeligt begrundet.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15.12.1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet (EFT L 15, s. 14).

Sag anlagt den 22. december 2004 af Det tyske postvæsen mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**(Sag T-493/04)**

(2005/C 31/55)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 22. december 2004 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Det tyske postvæsen ved Rechtsanwalt J. Sedemund.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Kommissionens beslutning (K(2004)4001/3) af 20. oktober 2004 om de tyske rammebestemmelser om postklargøringstjenester, navnlig om adgang for formidlere af ekspedition af egen post og postforbehandlingsfirmaer til det offentlige postnet og de dermed forbundne særlige takster (BdKEP – Beschränkungen im Bereich der Postvorbereitung), annulleres.
2. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Deutsche Post AG's søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter i den i henhold til artikel 230, stk. 4, EF, anlagte sag svarer med hensyn til artikel 82 EF og postdirektiv 97/67/EF⁽¹⁾ til de i sag T-490/04 anførte.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15.12.1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet (EFT L 15, s. 14).

III

(Oplysninger)

(2005/C 31/56)

Domstolens seneste offentliggørelse i *Den Europæiske Unions Tidende*

EUT C 19 af 22.1.2005

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 6 af 8.1.2005

EUT C 314 af 18.12.2004

EUT C 300 af 4.12.2004

EUT C 273 af 6.11.2004

EUT C 262 af 23.10.2004

EUT C 251 af 9.10.2004

Teksterne er tilgængelige i:

EUR-Lex:<http://europa.eu.int/eur-lex>CELEX:<http://europa.eu.int/celex>
